Almanach

Gymnázium Zlín - Lesní čtvrť
1936—2026

90

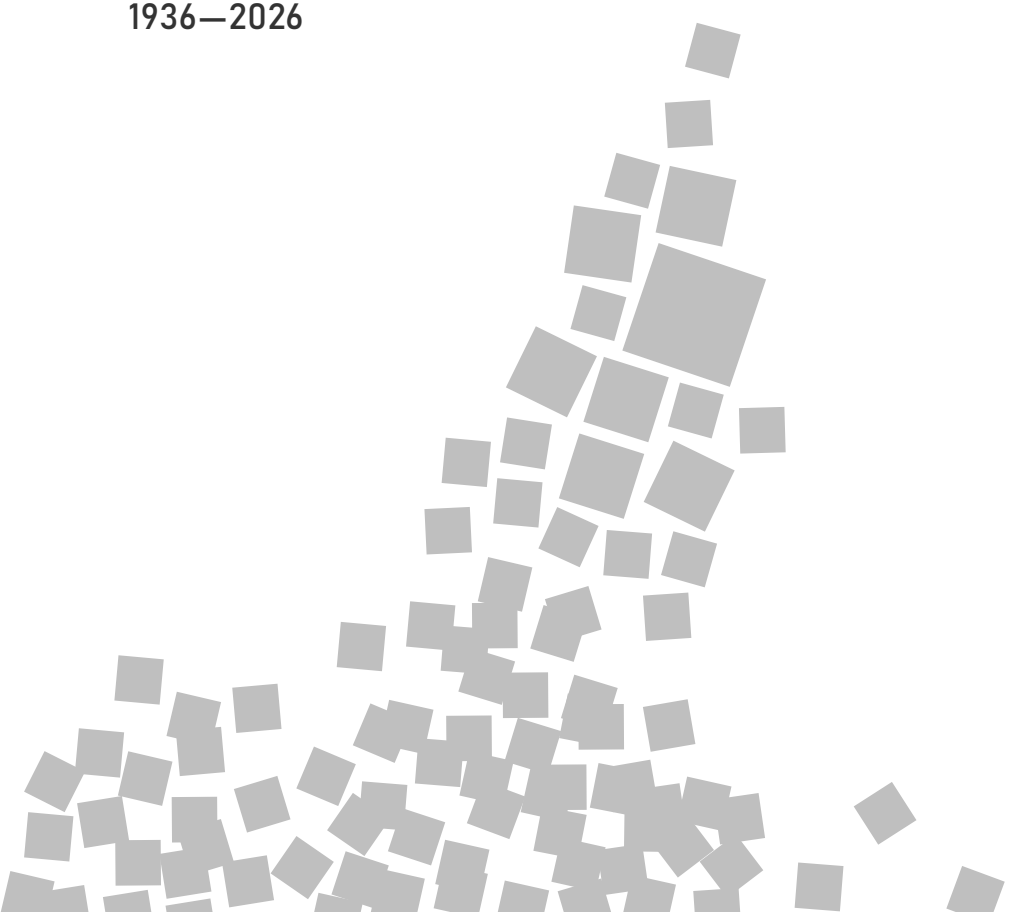
GZ.

90

Almanach

Gymnázium Zlín - Lesní čtvrť
1936—2026

Obsah

Nicol Baťková 8
Martina Coufalová 9
Eliška Pšenicová 14
Rozálie Filipová 16
Vendula Hrubá 20
Vendula Hrubá 22
Marek Jahůdka 23
Ester Kolaříková 25
Ester Kolaříková 29
Ester Kolaříková 33
Jolana Kučerová 34
Jitka Lhotová 38
Kateřina Mičová 40
Agáta Couffin Mudříková 42
Agáta Couffin Mudříková 44
Veronika Novotná 47
Lucie Ohanková 48
Klára Ondrášová 49

Karin Slabiková 54
Sára Soukeníková 56
Vadim Synek 60
Richard Šimr 62
Tereza 64
Veronika Vaculíková 68
Ludmila Večeřová a Zuzana Mašláňová 71
Autor neznámý 72

Ze školních lavic,

šuplíků,
zápisníčků, foťáků,
skicáků,

stojanů a sušáků

našich kreativních žáků

Živý obraz
Podle malby „Snímání z kříže“
(Caravaggio, 1602–1603)

Nicol Baťková

JÁ

Každý den mám spoustu
přání,
na které myslím bez ustání.
Od rána až do večera,
sbírám stejná zas a znova.

Když zazvoní mi budík zrána,
přeji si, ať je to fáma.
Zavřu oči na chviličku,
pak nestíhám dát ani myčku.

Do školy přijdu upravená,
zdravím všechny natěšená.
Kouknu se však do zrcadla
a moje radost rychle zvadla.

Oběd jsem si nachystala.
Kdo by čekal, že ho zvorám?
Místo cukru sůl jsem dala,
jiný oběd bych teď brala.

Domů přijdu unavená,
učím se jak pomatená.
Přeju si, ať zázrak přijde,
z naděje mé však rychle sejde.

Do postele se už těším,
při nastavení budíku se ale
zděsím.
Běžím rychle do postele,
do peřinky hebké celé.

Martina Coufalová

ÓDA NA ŠTĚSTÍ

Já asi nejsem štěstí,
které by lidem rozsvěcelo svět.
Možná jsem jen lampa na scestí,
aby se usmáli, naposled.

Já asi nejsem štěstí,
protože mne lidé obcházejí
obloukem.
To radši si cestu životem
proklestí,
než aby mi zamávali kloboukem.

Štěstí, kdo je štěstí?
To ten, jehož radost svítí
do dáli,
nespadne do žádných neřestí,
z rychlosti raději zpomalí.

Jediné štěstí je štěstí,
které usměrní pohyb normálu.
Chytí chyby do velkých kleští
a zavře je do kumbálu.

Ty jsi štěstí,
které zbarví svět oktarínou,*
zahalíš i kašnu na náměstí,
protože vládneš mocí kouzelnou.

Štěstí, ó štěstí,
co úsměv vymaluje na tváři.
Může mnoho provésti,
i když zrovna nejdeš k oltáři.

Štěstí,
Ty jiskro radosti lidské.
Ratolesti
duše naší blízké.

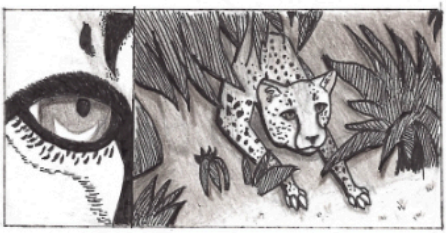
Malá hrstko štěstí,
jež nám osud dal,
dej málo bolestí,
aby i malý chlapec vstal.

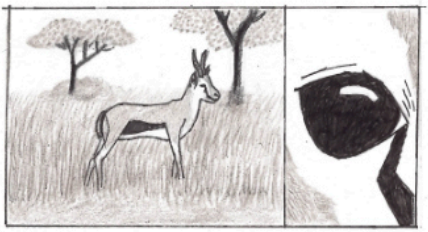
Komu v žití přálo štěstí,
ten prožil mnoho krásných
chvil.
Na něj Smrt za rohem
nezachřestí,
přejme mu, aby dlouho žil.

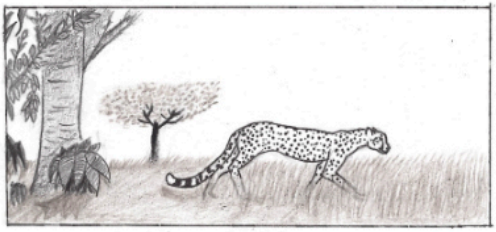
Štěstí, ó štěstí,
Ty jediná kráso žití.
Pojmenujeme po Tobě
souhvězdí,
naučíme se s Tebou žíti.

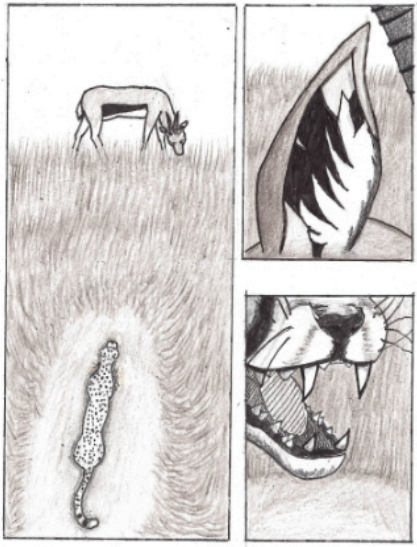
* viz kniha T. Pratchetta Barva kouzel – Talpress 1993
[Barevné spektrum má osm barev (osmá je „barva kouzel" oktarína – vidí ji jen mágové a kočky)]

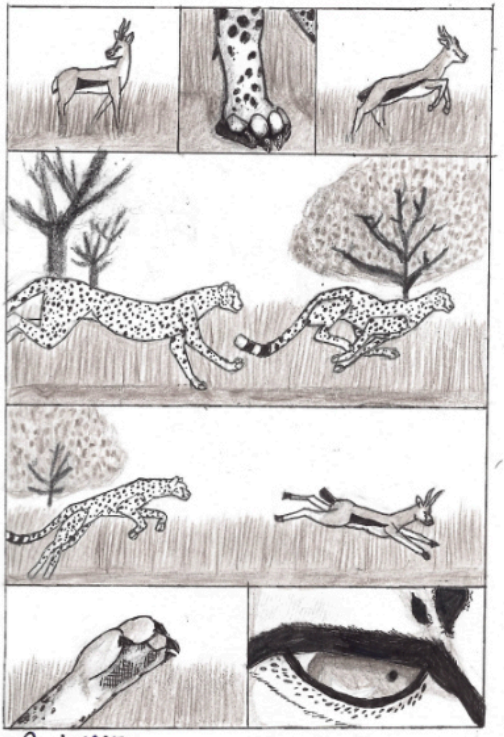
HON ZA SVĚTLEM

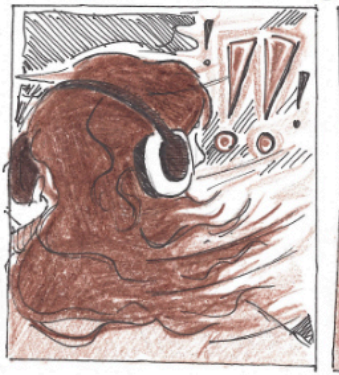

Gymel 2025

Barbora Čížová 1.D

SPLNĚNÉ PŘÁNÍ

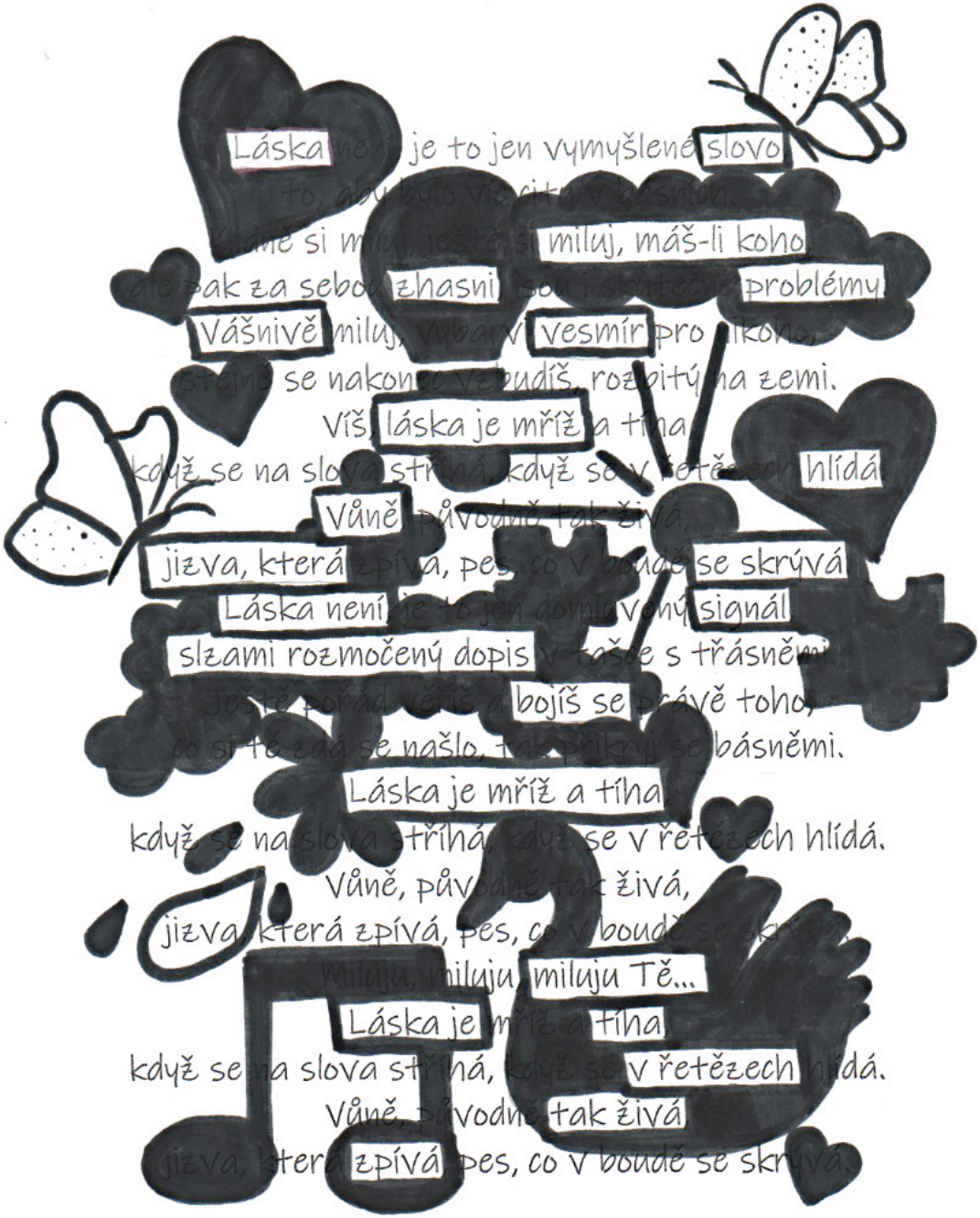

GYMZL 2025

KRISTÝNA ČÍŽOVÁ I.D

Anna Dostálová

Nikol Drgová

Eliška Pšenicová

ŠVADLENA

Mám volná křídla,
přesto znám jen
z klece bidla.
Mám žít v domnění lesa,
ale má víra postupně klesá.

V rokli ztracená
zašívám roucha zlacená,
pro hlad poklad,
pro srdce pád.

Žene mě bič,
přestože nejsem kůň.
Chci pryč,
slz prolila jsem tůň!

Píchnout, táhnout,
píchnout, táhnout,
faktor si libuje,
píchnout, táhnout,
píchnout, táhnout,
vyhazov nám slibuje.

Za tmy domů navrátit se,
pak ke spánku se ukládat,
pro kus chleba vytratit se,
poté zas faktora se bát.

Píchnout, táhnout,
píchnout, táhnout,
z lavice nevstávat!
Píchnout, táhnout,
píchnout, táhnout,
o holoubátka svá se obávat.

Od brzkého rána,
až po večer pozdní
slyším svého pána,
doufám ten hlas dozní.

Píchnout, táhnout,
píchnout, táhnout,
počínat si rychleji.
Píchnout, táhnout,
píchnout, táhnout
nemám žádnou naději.

Píchnout, táhnout,
píchnout, táhnout,
šatů si hledět!
Píchnout, táhnout,
píchnout, táhnout,
už nechci tady sedět!

A opravdu!
Hlas začíná slábnout
a mé ruce počaly chřadnout.
Najednou hlava těžká je mi,
po chvíli skácím se k zemi.

Za sebou nechávám stín,
za sebou nechávám strach,
za sebou nechávám
noci splín,
už vidím věčných nebes
práh.

Literární soutěž Hledání,
téma Řemeslo má zlaté dno
1. místo v okresním kole,
2. místo v krajském kole

Lucie Strnadelová
Otisk
Monotyp, kresba

Rozálie Filipová

ŽÁDNÝ STROM NEROSTE DO NEBE

Strom zasadíš,
semínko se z hlíny kolíbá
málo koho to ale kdy zajímá

Nestihlo ještě ani vyrůst
první lístečky teprve světlo
polívá
a už mi bereš dech z úst

Strom ale roste
kmen už sílu nachází
všechno podle plánu vychází

Křehká zeleň je pouze
mladá duše
i když to občas bolívá
ovládneš mysl její jednoduše

Strom stojí
Korunu zelené listí maluje
Není však nikdo, kdo moje
listy miluje

Snažím se dodat barvu
I když už síly nestačí
Chci konečně slyšet pravdu

Já vím že pravda bolí
Je hořká jako zimní kopřiva

Někdy to ale za tu bolest
stojí

Prosím odpověz
na mé otázky
přestaň se vyhýbat
mým očím
a netahej za moje provázky

Prudce dýchám
Snažím se hluboce
Nechat za maskou emoce

Už ale dál nemůžu
trpké zklamání na jazyku
jak ještě ti s životem
pomůžu?

Ale přeci to není tak hrozné,
ne?
vím že mě to občas tíží
pořád na mě ale někdo
z vrchu shlíží

I když se pokouším
nevnímat pocity
— musím zhluboka dýchat
vždy mě přivedou zpátky do
reality

Moc času už nezbývá
Síly ubývá
Míza uniká

Snažím se zastavit
ze všech svých sil
ale ty se pořád snažíš dostat
pod kůru mých žil

Copak tě vůbec nezajímá,
jaká jsem pod kůrou?
prosím oloupej mě jako
pomeranč
zjisti, co jsem doopravdy zač

Já vím že prsty bolí
kůra je tvrdá
doufáš, že rány se hojí

Na to je ale pozdě
smůla stéká dolů
po kořenech
ruce si od ní zalepit nenech

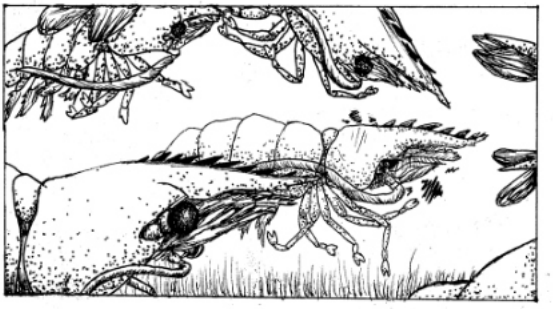
Prsty se lepí k sobě
pořád se to snažíš napravit
vždyť ještě musím pomoct
tobě
Pořád čekáš že Štěstěna
vybere právě tebe
Až v ten moment ti ale
došlo,
Že žádný strom neroste
do nebe

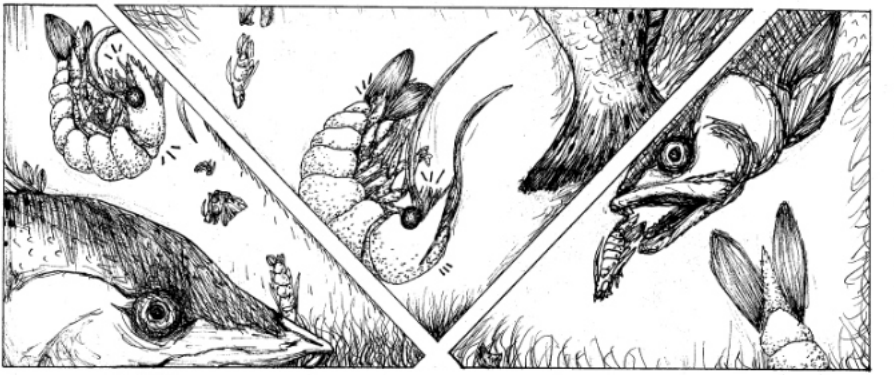
Autor neznámý
Bez názvu
Kresba tužkou

KOMIKS

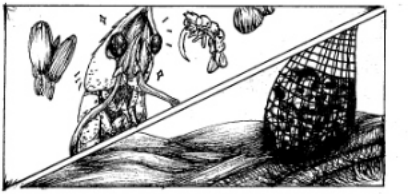
V Moři není Klid

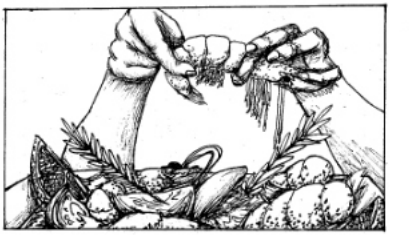

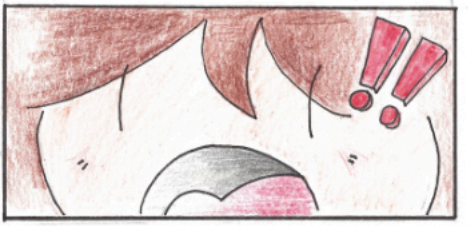

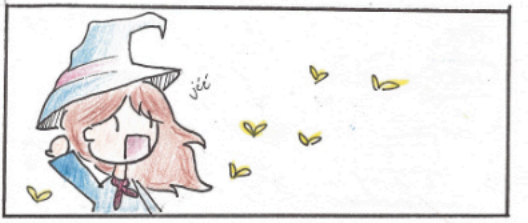

Gymzl 2025
Gračová Gabriela 1.D

SPLNĚNÉ PŘÁNÍ

GYMZL 2025
AMALIA NICOLARDI 1.D

Vendula Hrubá

MÁCOVA FELINA

Jeden z nejbizarnějších momentů mojí řidičské kariéry a letošních prázdnin. Byl poslední den skautského tábora, na němž jsem týden vařila. Boural se tábor, což znamenalo úklid celé louky a také odvoz nejrůznějšího harampádí z Lidečka zpět do Zlína.
No a co se nestalo, „černý Petr“ padl na mě. Musela jsem odřídit cestu dlouhou 50 kilometrů – nutno dodat, že nejdelší trasu, kterou jsem kdy zvládla, byla cesta ze Zlína do Otrokovic –, a ne v ledajakém autě, ale ve Felicii z 90. let, takzvané Mácově Felině, které navíc ještě chyběl posilovač volantu. O řadící páce pomlčím.
Kufr auta jsme tedy s kamarádkou nacpaly předměty, jejichž přítomnost bychom v případě zastavení policií přinejmenším složitě vysvětlovaly. V autě se totiž nacházely metrové sekery, zhruba 20 praků, obrovská zamčená truhla a na zadních sedadlech nepředstavitelné množství moučkového cukru, soli a oleje. Na důvěryhodnosti, kterou jsme díky sekerám už tak postrádaly, nám ještě ubíralo naše oblečení – batikovaná trika a kovbojské klobouky.
Jízda probíhala vcelku hladce, až na to, že teprve v půli cesty jsem zjistila, jak se zapínají světla.
Ovšem ve Zlíně pod Jižními Svahy přichází ona osudná chvíle. Blížím se k odbočce na Mokrou, dávám blinkr, jenže se na zlomek sekundy zamyslím a přejíždím odbočku. Zazmatkuji, a tak to na poslední chvíli prudce seknu.
„Ty vole, Fandice!“ křičí kamarádka, když tak tak minu sloup.
Ticho. Obě zpracováváme, co se právě událo. Jsem jako v transu a mám pocit, že auto ani neřídím já.
Najednou se začneme smát. Atmosféra se uvolňuje a my pokračujeme dál.

Vendula Hrubá

POZNEJ POSTAVU Z ČESKÉ LITERATURY

Jsem žena,
která hluboce miluje svého manžela
a udělala by vše pro to, aby s ním mohla být.
Jenže můj muž odjel
na svůj hrad,
kam mají dle jeho nařízení ženy vstup zakázán.
A tak jsem se tam tajně vydala
v přestrojení za muže.
Jenže na hradě byla další žena
vydávající se za muže
a nakonec jsme byli obě odhaleny.
Ale můj muž se nezlobil
a absurdní zákaz zrušil.
Jo a také umím ohýbat klíče a meče.

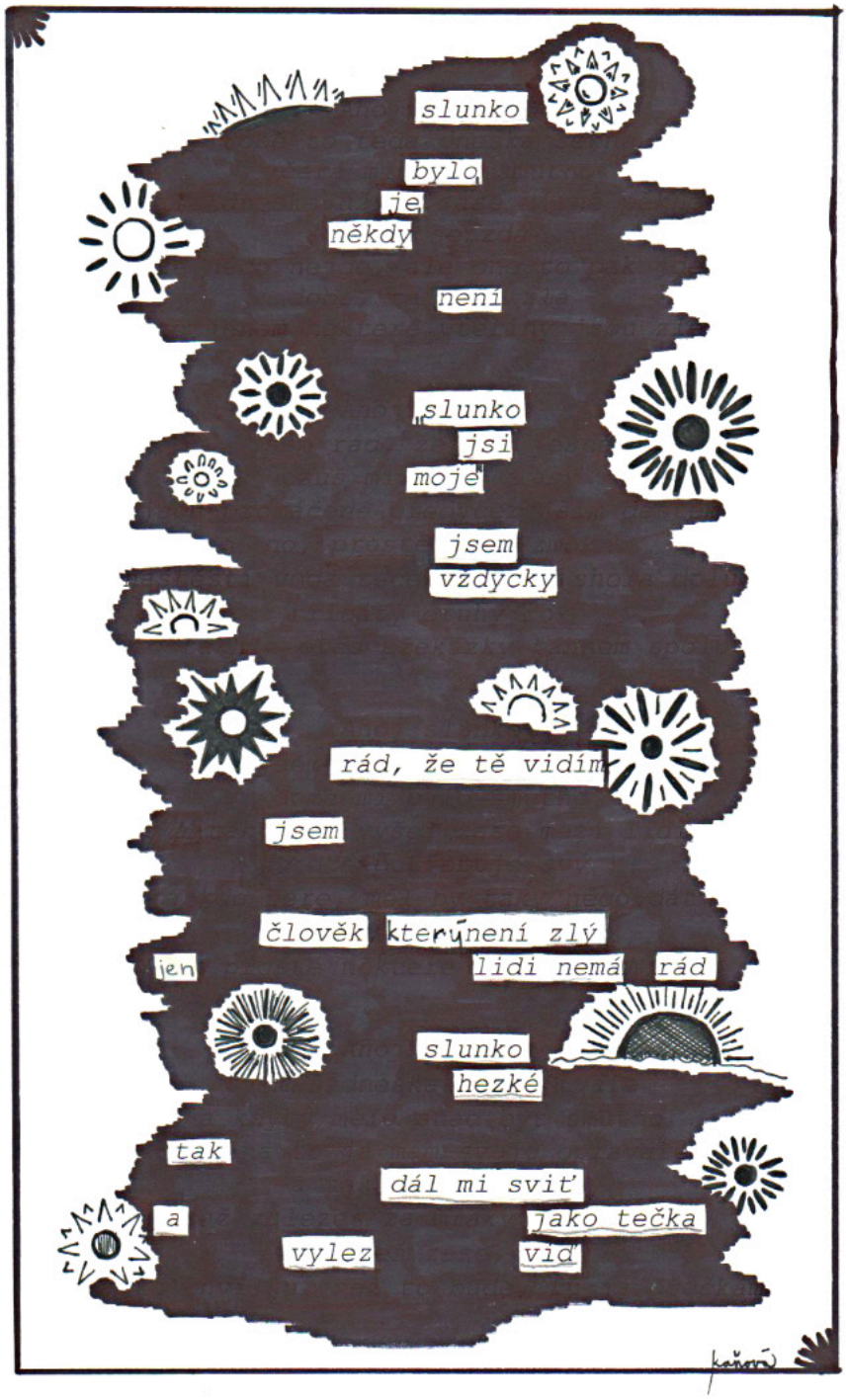
Řešení:
Eliška Pomořanská z Noci na Karlštejně Jaroslava Vrchlického

Marek Jahůdka

TOUHY

Každý člověk po něčem touží,
to je přece jasná věc,
a jestli vás zajímá, po čem já toužím nejvíce,
počkejte si na konec.
Já nepotřebuji letadlo, které pohánějí trysky,
ani fanoušky, kteří by zobali jako z misky.
Já si vystačím s prací,
díky které nebudu muset počítat každou minci,
která mě bude bavit každou vteřinu,
avšak nebude mi brát mou vidinu
o volném čase, u kterého budu mít rodinu,
co mi říká každou kravinu
a bude mě milovat,
jako každý žák miluje češtinu.

A protože peníze velí tomuto světu,
žít bez nich určitě nedovedu,
proto bych chtěl mít peněz jako železa,
tolik, že s nimi budu moct topit,
ale zároveň své sny a blízké v nich neutopit.
To všechno je budoucnost,
ale když se přesuneme do současnosti,
tak bych si přál, aby každý učitel
byl nad věcí jak paní Košařová
a měl mě rád třeba jako paní Kollárová
a za hodně peněz
bych se taky nezlobil.
A kdybych zdraví svých blízkých nezmínil,
to bych byl možná trochu debil.
No a jestli vás stále zajímá,
po čem tedy toužím nejvíce,
je to velmi jednoduché
Chtěl bych naplnit všechny touhy své.

slunko
bylo
je
někdy
není
„slunko
jsi
moje"
jsem
vždycky
rád, že tě vidím
jsem
člověk
který
není zlý
jen
lidi nemá
rád
slunko
hezké
tak
dál mi svit'
a
jako tečka
vylez
vid'

Ester Kolaříková

KOUZLO STARÉ KNIHY

Stromy se po dešti třpytily jako drahokamy ve zlatých prstýncích, které Monika každý den ze školy obdivovala ve výloze klenotnictví pana Maškovského. V tu dobu uhýbala očima od vysokých čísel, což, jak jinak, byly ceny. Ani dnes tuhle činnost nevynechala, ale teď už kráčela kolem stromů v ulici Jahodové směrem k rezavé brance.

„Ty stromy jsou tak krásné...," lehce si vzdychla. Monika byla jiná než ostatní. Dokázala vycítit, jak se kdo zrovna cítí, dokonce mu i pomoci. A navíc si věci převracela na to hezké a dobré, ať byly, jaké byly.

Právě odemykala zámek poblíž rozbitého zvonku, na kterém stálo: *Nina Bročková*. Maminka asi před třemi roky slíbila, že zvonek sežene nový. Ale nebyl na to čas ani peníze. Monika věděla, že maminku nemůže nikam hnát. Už dlouho bydlely s maminkou samy a Monika svého otce vlastně nikdy nepoznala.

Právě vstoupila do dveří a uviděla maminku, jak pobíhá s těžkými krabicemi plných knih. Ona a její maminka knížky zbožňovaly, četly je a měly jich miliony, ale teď už si jich moc kupovat nemohly. Maminka je také psala. Snažila se psát dobré příběhy, ale v nakladatelstvích ještě neuspěla. Monice se všechny moc líbily a připadaly jí úžasné. Bylo jí maminky líto. Ta běhala po brigádách a lehkých pracích, aby si vydělaly na živobytí. Ale ani jedna se přesto nevzdávala.

„Ahoj!" pozdravila vesele Monika a maminka jí odpověděla: „Ahoj zlatíčko, třídím knihy, abychom nějaké mohly prodat. Musím teď skočit do obchodu pro svačinu a něco na večeři, ale hned jsem zpátky."

„Dobře, hlavně se mi neuhoň," ještě zamávala Monika.
Najednou jí padl pohled na nějakou starou, opravdu starou knihu. „Z jakého je asi roku?" pomyslela si. Lehounce jako vánek prohrábla listy a ty se zavlnily a odhalily starý zaschlý inkoust. Monika užasla. A tu se zjevily obrázky namalované krásnými barvami.
„To dřív už měli tak hezky zbarvené stránky?" pomyslela si. „Ale proč by vlastně nemohli?" řekla si a nechala se pohltit.
Najednou jako by se s ní zatočil svět. Objevila se v dřívějším světě a navíc v pohádce. Kráčela prašnou cestou do města, ale přišlo jí to tu nějaké pošmourné a nikdo tu nebyl.
Náhle uviděla nějakou stařenku, jak kráčí s košíkem plným borůvek. Babička pozdravila Moniku a trochu se zarazila nad jejím oblečením. Řekla: „S Pánem Bohem, děvenko, chtěla by ses podívat do mojí chaloupky? Jsem stará a byla bych ráda, kdyby mi někdo pomohl s borůvkovýma buchtama."
Monika se trochu zalekla, vůbec nevěděla, kde je, ale s pečením pomoct samozřejmě chtěla, a tak souhlasila.
Když došly do malebné chaloupky s doškovou střechou, stařenka už měla zadělaný kvásek připravený na okně. Pustily se do přípravy a stařenka začala; „Nevím sice, odkud kráčíš, ale jistě tě zajímá, co se tady stalo, že?" Monika zvedla hlavu a řekla: „No, ano".
Stařenka pokračovala:„ Máme tu princeznu Lucinku, teda, měli jsme, ale řádí tu drak a sebral ji. A-a-a..." Stařenka náhle nemohla pokračovat. „Taková maličká a roztomilá..." Stařence se do očí draly slzy. „Drak jde v noci strašně slyšet a řádí tu. Je to postrah vesnice i celého království."
Monice to vyrazilo dech. Drak, princezna!... Takže je to pravda, je v pohádce.
Bylo to nepochopitelné, ale Monika zatoužila toho draka vidět. A tak všeho nechala a řekla stařence: „A já toho draka najdu. Odkud ten řev vždy slyšíte?"
Stařenka se lekla: „Prosím tě, dobré děvče, nehraj si na hrdinku. Drak tě, stejně jako Lucinku, roztrhá."
„Ale vždyť Lucinku určitě neroztrhal. A já půjdu," odvětila a šla.

Šla a šla, po lesích, skalách a horách a vnímala všechny krásy světa. Lesy byly krásně zelené jako smaragd, nebo jako oči Moninčiny maminky. Tekl tu i potok, který krásně plynule bublal, rostlo tu kapradí a pomněnky a jiná kvítka. Všechno to ještě obklopovaly vysoké vršky hor a modravá obloha jen zkrášlovala dojem.
Náhle došla k nějaké jeskyni, od které byl cítit kouř. Opatrně a pomalu vlezla dovnitř a vtom ho uviděla! Opravdového draka i princeznu.
Drak byl fialový, měl tvrdé šupiny, modré oči a těžce oddechoval. „Drak! Opravdový drak!“ zašeptala Monika. „Neboj se“, řekla Lucinka. Bez pochyby to byla ona, ještě poměrně malá holčička a na princeznu se náramně hodila, „Je hodný,“ dodala.
Drak se probudil a pohlédl na Moniku. Byl krásný! Bylo to vlastně velmi něžné stvoření.
Ale byl obrovský! „Ahoj,“ zachraptěl lidským hlasem, „maličká.“
A Monika najednou věděla, že se ho vůbec nemusí bát. Hrála si s ním i s Lucinkou, drak je obě vozil na ocase, dělali skopičiny a Monika se dozvěděla, že drak chce lidem ukázat, že není zlé stvoření, ale naopak jim chce pomoct. Ale lidi se ho pořád bojí.
Monika byla první, kdo za ním sám přišel. Byla na sebe pyšná. A tak se ukázalo, že ne všechno co se zdá nebezpečné skutečně je.
Najednou ji někdo zavolal na svačinu. Probrala se doma na jejich dřevěné studené podlaze. Opět uslyšela maminčin líbezný hlas, jak volá na svačinu. Běžela na svačinu, ke které byly její oblíbené sušenky a rohlík s medem.
Netušila, že teď celou dobu byla v jejich domku, a že nikde nebyla, a ani netušila, že se začnou dít zázraky. V její třídě kde moc oblíbená není ji přijmou mezi sebe a zjistí, že je Monika vlastně fajn. A mamince vydá nakladatelství knihu „Dračí tajemství“, která se přímo zapíše do dějin. Monika dokonce bude mít velký podíl na tomto návrhu.
Ale nikdy nevíme.
Co když ta KNIHA SCHOVÁVÁ NĚJAKÉ TAJEMSTVÍ.

Mám pro Vás pro všechny takový malý tip. Každý máme strachy a někdy jsme se něčeho báli. Strach je vlastně něco, jako drak kterého objevila Monika. Když strachu sundáme masku, často zjistíme, že strach třeba vůbec nepotřebujeme a nemusíme se ho bát. Ale i strach je někdy potřeba. Některé strachy, jako třeba strach z aut a proto přecházíme přes přechod nebo strach z ohně a proto do něj nesaháme, nás velmi chrání. Zamysleme se nad tím.

Adéla Rohanová a Nikola Nováková
Co ukrývá vejce?
Tužka, pastelka

Ester Kolaříková

STROM PŘÁNÍ

Jednou kráčeli si takhle po boku dvě indiánky-Rudá Krev a její dceruška Blankytná Obloha. Šli lesem, až kde se cesty klikatí a stromy šumí ve větru, daleko od tábořiště ve spleti křoví a bujné zeleně. A šli ještě dál a dál...

„Kam mě to vedeš mami?“, ptá se Blankytná Obloha.

„Uvidíš. K jednomu moc pěknému stromu.“

A kráčeli dál, až se jejich indiánské mokasíny prohýbaly. Větvičky křoupaly pod jejich nohama a ptáčci líbezně si promlouvali. Nad hlavami jim přeletěl jestřáb.

„Mami, jestřáb!“

Obě dvě hleděli za jestřábem a vzpomínaly na Rudého Jestřába syna Rudé Krve a bratra Blankytné Oblohy.

A vtom před nimi stanul obrovský strom. Byl vzrostlý, a i přesto kolik velikých stromů už Blankytná Obloha viděla, žádný nebyl tak vysoký, mohutný a majestátní. Tyčil se k nebi a měl tolik dlouhých a krásných větví, že by to ani Einstein nespočítal. Na těch větvích viselo mnoho listů přivázaných na jemných šňůrkách, ale každý byl jiný od jiné odrůdy stromu, jiné velikosti, druhu, barvy i tvaru, a visely na těch spousty větvičkách. Bylo jich tolik jako zrnek písku na pláži, jako kapek v moři nebo žalu indiánů chodících Stezkou slz.

Blankytná Obloha žasla. „Co je to?“, ptala se.

„To je strom. Strom přání. Všichni zdejší indiáni ho znají. A proto bys ho měla znát i ty.“ Rudá Krev se odmlčela. „Poté, co náš kmen přišel do těchto krajin, uviděl tento velký strom. Všichni na něj hleděli a... přemýšleli.“

„A co bylo dál? Co znamenají ty listy?“, ptala se netrpělivě Blankytná Obloha.

„Pak se zvedl jeden malý klouček.“, pokračovala Rudá Krev, „Drobný Vlk mu říkali. A v záplavu toho všeho smutku, sebral jeden list, foukl na něj a přivázal ho k větvičce stromu. Byl to holý strom, neměl na sobě ani kouska listu-až po tomhle. A všichni ostatní to zopakovali. Za chvilku viselo na stromu už několik přání. A i další kmeny co tudy procházely se přidávaly. Každý chtěl přidat ruku k dílu. A podívej se, i když za tu dlouhou dobu už mnoho listů oschlo a spadlo, je jich tu stále dost, nebo tu po nich aspoň zůstaly ty provázky. Ale hlavně tu po nich zůstala ta přání. A ať si teď přeješ cokoliv, tento strom to doručí po kořenech ostatním stromům ty ostatním a ty někomu nebo něčemu, co dokáže splnit tvoje přání. Stromům můžeš říct všechno. Tak, prosím. Jen si přej.“
Blankytná Obloha pohlédla k tomu Stromu přání. Byla ráda, že může být součástí něčeho tak velkého. A co si přála?
„Přeju si,“, zašeptala Blankytná Obloha a foukla na list, „abych ještě aspoň jednou mohla spatřit svého statečného bratra, Rudého Jestřába, co se ztratil v lese před třemi léty. A abych byla vždy tak statečná jako on a...“. Odmlčela se a pohlédla na veliký dubový list, který si vybrala. Leskl se v pohasínajícím světle západu slunce jako veliký oheň v tábořišti.
„Prosím, ať ho ještě aspoň jednou spatřím... prosím.“. A uvázala list jemným kusem provázku k nejvyšší větvi na kterou dosáhla. Pohladila list... „Prosím.“. A vydali se směrem k tábořišti. Blankytná Obloha se ještě několikrát ohlédla za Stromem přání, ale za chvíli už jim zmizel z dohledu. I přesto se stále otáčela...
...
Rudý Jestřáb se zrovna plavil po moři v malé lodičce a nevěděl kudy kam. Ten den kdy se ztratil byla hrozná bouře, která ho zahnala do jeskyně na kraji útesu. Vracel se zrovna z úspěšného lovu, ale domů ke svému kmeni už nedošel. Teď už se pěkné tři roky plavil po moři a snažil se najít domov. Mnohokrát zastavil na pevnině, ale vždy byl vyhnán pryč. Utrpěl již mnoho zranění, a co se týče žízně a hladu, tak na pevnině se moc zdržovat nemohl a v moři byly jen ryby- a slaná voda. Zrovna, aniž by to věděl, se plavil necelou míli od domova svého kmene. Nad hlavou mu

přeletěl jestřáb a on si vzpomněl na svůj drahý kmen, svou rodinu a neubránil se malé slze.
„Kdybych alespoň ještě jednou mohl spatřit svou sestru Blankytnou Oblohu“, pomyslel si. Za chvíli doplul ke břehu. Sluníčko zlátlo a zapadalo daleko za mořem. Rudý Jestřáb uvázal lodičku a vyšel do lesa. Kráčel dál a dál, až ke Stromu přání. Takový strom ale ještě nikdy neviděl. Nikdo z kmenu mu o něm nestihl říct, než se ztratil. Když uviděl tolik rozličných listů na jednom stromu a navíc uvázaných na provázcích, přišlo mu to velice podivné. Kdo by měl potřebu uvazovat listy na seschlý strom? Byl to ale strom obrovský a tak se jevil jako dobrý přístřešek pro přečkání noci.
Druhý den šel tudy jeden cizí kmen, a když zjistili, že jsou přátelé s Rudým Jestřábem, že je to taky indián, přijali ho mezi sebe. A tak žili Rudý Jestřáb a Blankytná Obloha tak blízko u sebe, aniž by o tom věděli...
...
Zhruba o dvacet let později už Blankytná Obloha přestávala Stromu přání věřit. Rudá Krev zemřela při strašném lesním požáru, který zničil skoro celou třetinu tohoto obrovského lesa, a tak Blankytné Obloze nezbýval nikdo z rodiny-jenom zbytek jejího kmenu. Postupně zapomínala na svoje přání a časem se dokonce začala smiřovat i s tím, že už svého bratra asi nikdy neuvidí. Vzala si Rychlého Sokola a začala žít svůj normální život v kmeni. Myšlenky na Rudého Jestřába však byly otravné jako mouchy.
A pak se to stalo. Začínal zrovna podzim a celý kmen se vypravil ke Stromu přání, aby ho ukázal novým potomkům. Ve stejný den se tam vydal i nový kmen Rudého Jestřába.
„Mrštná Rybko,“,obrátila se Blankytná Obloha na svojí malou dcerušku, „možná se ti tvé přání nesplní, to ti nikdo zaručit nemůže. I mě sem moje matka vedla a povídala mi o tom stromu, ale... mé přání se ještě nesplnilo. Doufám, že ty pochodíš líp. Možná že stačí jen víc věřit...“

Vtom někdo z druhého kmene upřel na Blankytnou Oblohu pohled. I ona se upřeně dívala do druhých, zeleně jiskřících očí... a vzpomínky se začaly vyplavovat na povrch.
„Bratře! Rudý Jestřábe! Rudý Jestřábe!!!“
Rozběhla se naproti němu. I on se vzpamatoval, a objal svoji mladší sestřičku.
„Blankytná Obloho!“
„Tolik jsem si přála tě alespoň ještě jednou vidět! Tolik! Přála jsem si to i v přání pro tento skvělý strom! Děkuju! Děkuju moc, Strome přání!“
Bylo to šťastné shledání. Večer to oslavovali obrovským ohněm a oba dva kmeny se nakonec dokonce přestěhovaly k sobě a spojily se v jeden, co nejblíž Stromu přání. A abychom nezapomněly... Blankytná Obloha své dcerušce Mrštné Rybce slíbila, že to přání co si bude přát, se určitě splní. Někdy stačí jen trochu víc trpělivosti...

Ivan Černický
Fotografie

Ester Kolaříková

UKOLÉBAVKA S POHÁDKOVÝM STROMEM

Copak, že se ti dnes tak
špatně usíná?
Snad tolik září úplněk,
či tě tlačí peřina?
No pojď a nestůj tam,
já nápad mám!
Ukolébavku dávných dob ti
zazpívám...

V hlubokém lese,
za devatero horami
tam zvoní to pohádkami.
Cinky, linky, cink.

Všechny děti,
ze všech domů,
chodí tam až
k pohádkovému stromu,
každý večer, když už celé
město spí,když lampy stíny
vrhají a lidé sní.

Veliký strom vypráví
pohádku
a každé dítě usne po krátku.
Cinky, linky, cink.

Dnes zrovna vypráví
o houkání sovy,
o mořeplavcích
a trampotách vdovy.
O princeznách, králech
i princích,
o pokladech a zlatých
mincích.

O veliké zahradě,
o zámku i o hradě.
Cinky, linky, cink.

Ten strom šeptá jako vánek,
dokud děti nepolapí spánek.
Ten strom vypráví
každou noc.

Pohádek těch on zná moc.
Tak dobrou, vždyť usneš
hneda, přeji sny sladké jako
med.Cinky, linky, cink.

Jolana Kučerová

JAKOU MĚ UČINILA NYX

Naslouchám šplouchání řeky o dřevěné boky mojí loďky. Má vesla se zamořují do vody, aniž by se jediná kapka odtrhla od klidné hladiny, temné jako samo nebe nad mou hlavou. Na cestě zpět mi dělá společnost jen mé moudré srdce a mé silné plíce. To je též vše, co jsem kdy směla považovat za své. Jsou to veliké dary.

Ještě není čas pro příchod světla. Světlo čeká, kleslo k nekonečným hlubinám a dálavám Bezedna, kde spočinulo k odpočinku, aby se plné sil opět vydalo k hladině a svítilo až do mé loďky přisedne duše.

Je jenom tma. Když je tma, pak není čas ani prostor. Není žádná minulost ani budoucnost, vše se redukuje – mé vnímání, touhy, city... vše se rozmaže, je jen tíha a tma... Ani nemusím pádlovat, abych se dostala zpátky ke břehu, kde čeká duše, ale pádlovat chci, naplňuje mě to. Opakující se pohyb, drží mě při smyslech, povzbuzuje mé tělo – nelidské, pro člověka přímo cizí, avšak tělo mé.

Mé plíce nabírají vzduch, svěží a čistý, v každém vdechnutí cítím Její společnost. Nyx je vždy tichá a ticho je v její přítomnosti vždy ozdobeno zvukem řeky. Šplouchání vody nasazuje samotné bohyni korunu posetou nespočtem démantů. Alespoň tak to vidím já.

Až se přiblížím ke břehu, pak teprve se ozvou hlasy, pak teprve povstane světlo...

Ty hlasy patří lidem. Jsem stejně stará jako oni. Jako první z jejich těl. A mnoho duší, co se staly lidmi, jsem také převezla. Jak pohyb působí na svět lidí a plyne čas, šat lidí se mění... každý jiný, a přece sdílí stejnou destinaci. Čistý, špinavý či bohatě zdobený, každý míří na Onen břeh. Pro ně podstupuji svou cestu, zpátky a zase zpátky, jen jedním směrem, odvážím je přes nehybnou, bezednou řeku, která má pouze takový rozměr, jež jí sami přisuzujeme.

Jen jednu, i když všechny duše jsou krásné, když je dovezu zpátky, jen jednu vždy rozeznám a přivítám.
Poprvé jsem ji potkala, když z Bezedna vystoupilo světlo a řeka se přerodila do tyrkysu.

DLAŇ V DLANI – DOMOV

Chladný vítr rázně otevřel okno, zašlé rudé záclony se rozletěly, do prázdné místnosti se nahrnulo oranžové světlo, připomínalo jí, kolik radosti jí v životě chybí. Ze stěn odpadávala omítka do nesčetných děr na podlaze. Polámané police již několik let nesly milované svazky knih, pokrývala je tlustá vrstva prachu, který v hustých chomáčích poletoval v náhlém poryvu větru.
Na parapet usedl ptáček. Chvíli neposedně poskakoval, poté nahlédl dovnitř. Své černé perličky upřel na sedící postavu opírající se o protější zeď. Bezstarostný popěvek ze zobáčku upoutal její odrané tělo.

Žena zvedla své krví podlité oči.
Pozorně naslouchala radostné melodii: jaro, jaro. Už je tady jaro.
Nemohla se však pousmát, ztratila chuť do života. Držely ji už jen její děti.
Slunečnice rozmilé.
Ptáček vyčkával, nepřestával švitořit.

Unaveně si povzdechla. Ozvalo se železné zaskřípání. Otočila krkem k pootevřeným dveřím, ze kterých vykukovaly čtyři malé hlavičky. Tázavě ukázaly k oknu. Ona si jen položila prst na ústa a rukou jim pokynula, aby se přišly posadit.

Schoulily se k ní a v objetí společně naslouchali poslání malinkého ptáčka.
Maminka jim překládala:

Tváře hvězd na polích nám rostou na obdiv

“Pomalu sklánějí se slunečnice,
Stejně jak se den krátí.
Schovají hlavičky do světnice,
Schovají paprsky v mlází.

Zlatavé lístečky rozsvítí se,
S prvním voláním rána.
Malinké hvězdičky usmějí se,
Rozevřou rámě jak brána.

Pomalu přímí se slunečnice,
Poslové dalšího dne.
Se sluncem zraky otočí se,
Světa divy zře.

Smělé dary z hvězd,
Hledí vzhůru – slunečnice,”

Ptáček zatřepetal křídly a zmizel do krajiny.
Ozvalo se zabouchání na vchodové dveře.
Nikoho nečekali, takže zprvu váhali otevřít.
Avšak příchozí jim zasel slzy do tváří.
Bez váhání ho obejmuli, drželi ho pevně,
div z něho nevymáčkli duši.
Ivan políbil svou ženu.
“Miluju vás,” šeptal...
Drželi se a dlouho se nepustili.
Byli doma, dlaň v dlani...

Tanečnice

Vraťte mě zpátky,
do dnů, co jsem byla méně než chuchvalec buněk.
Pusťte mě zpátky,
do časů, kdy o mně ani matka nesnila.
Nechte mě jít,
do nocí, co jsem sama nežila.
Dejte mě zpátky,
do doby, v níž dechu jsem neměla.
Byla jsem mrtvá a nechtěla jsem žít,
tak nechte mě jít.

Adam Březovják
Bez názvu
Asambláž, malba tuší

Jitka Lhotová

STROM POHÁDEK A PŘÍBĚHŮ

Jednou si vyšly dvě děti, Jindřiška a Béďa, na procházku do lesa. Jindřiška i Béďa měli moc rádi přírodu. Vždycky, když se šli projít tak pozorně sledovali okolí a naslouchali zvukům zvířátek, ale i šustění stromů a keřů.

Děti šly svou obvyklou trasou, když si všimly nějakého zvláštního stromu. Velmi velkého stromu. Jakmile k němu přišly blíže, zpozorovaly, že nevypadá jako obyčejný strom. Vypadal jako by byl pozlacený. „Takový strom jsem ještě nikdy neviděl" podivil se Béďa a zároveň se podíval na Jindřišku. „Já taky ne" odvětila zpátky. Chvilku ještě oba dva zkoumali strom. V okamžiku, kdy se obě děti dotkly jedné z větví, přenesly se do jiné reality.

Objevily se v lesíku z pohádky o Červené Karkulce! Chvilku se rozhlížely kolem sebe, a pak si uvědomily, že se přenesly právě tam. „Dívej, tam je ten zlý vlk, musíme jít varovat Karkulku!" vykřikl Béďa. Vlk je ale uslyšel a otočil se. V ten okamžik, kdy děti spatřil, rozeběhl se za nimi. Jindřiška s Béďou začali utíkat, ale bylo pozdě. Hladový vlk je snědl.

Zvíře si po vydatném obědu šlo samozřejmě hnedka zdřímnout. Bylo to ale u cesty, po které Karkulka chodí k babičce. Jakmile kolem vlka prošla, ihned zpozorovala neobvykle velké a hýbající se břicho. Hned jí to přišlo podezřelé, tak se rozhodla vlkovi do břicha podívat. Jakmile mu rozřezala břicho, Béďa s Jindřiškou z něho vyskočili. Karkulka ještě rychle zašila vlkovi břicho, zatímco se vyptávala dětí, jak to, že se dostaly na takové místo. Děti jí samozřejmě všechno vysvětlily, neopomínajíc tu část, jak se do pohádkového světa vůbec dostaly. Karkulka všemu pozorně naslouchala a poté se jich zeptala: „Teď mířím na návštěvu za babičkou a vy dva určitě budete vyhládlí, tak mě napadlo, jestli byste nechtěli jít se mnou.". Jindřiška hned začala

kývat hlavou a říkat, jak by byli rádi, kdyby mohli. Tak je Červená čepička vzala s sebou. Po cestě si vzájemně vykládali, jaké je to v jejich světech.
Jakmile dorazili na místo a seznámili se s babičkou, byli všichni pohoštěni. Babička měla nachystanou hromadu jídla, a tak si všichni pochutnali. Potom již byl večer a děti už musely domů. Jindřiška a Béďa se rozloučili s babičkou i Karkulkou a vrátili se ke kouzelnému stromu. Přenesli se zpátky do jejich světa a řekli si, že na tenhle zážitek nikdy nezapomenou.
A opravdu nezapomněli. Příběh o mnoho let později, vykládali svým dětem, vnukům i vnučkám. Je úžasné, co dokáže jeden jediný strom, že? A pokud se ptáte, co se s ním stalo, tak hned, jak se děti dostaly zpátky do jejich reality, strom zmizel a už ho nikdy neviděly.

Kateřina Mičová

ÓDA NA ČOKOLÁDU

Když vkládám ji do svých
úst,
známý krásný pocit se
dostavuje,
slyším snad i stromy růst,
jak blaho na duši mi je.

Všechny chmury a trable
jsou ty tam,
den je najednou pěknější,
zdá se, že starosti byly jen
klam,
i pes a kočka jsou na sebe
hodnější.

Její chuť mi proniká do
všech buněk těla,
na rtech se mi loudí úsměv,
první kousnutí je jak exploze
z děla,
k uším mi doléhá ptačí zpěv.

Na její vnější podobně
nezáleží,
mléčná, tmavá, či bílá,
za ní vždy mé tělo běží,
její druhé jméno je spanilá.

Miluji ji z celého srdce,
navždy jí zůstanu věrná,
je mnohokrát lepší jak
rádce,
moje spotřeba jí je
nadměrná.

Tisíceré díky výrobci
čokolády,
vaší sladké krásky nebudu
mít nikdy dosti,
znám spousty osob, co jí
mají taky rády,
a to je myslím důvod
k radosti.

Agáta Couffin Mudříková

OTÁZKA KOPRETINĚ

ležím na louce
na louce kterou jsem
vyběhla
zpívají ptáci a v dálce slyším
muziku
tu muziku co všechny
rozveseluje
jen mě ne

cítím se mimo
mimo ty lidi kteří se tak baví
smějou se
tančí
a já
já jen přemýšlím

přemýšlím jaké by to bylo
kdybych tu nebyla
jaké by to bylo
kdyby místo mě bylo
vzduchoprázdno
smáli by se taky
tancovali by
s velkou pravděpodobností
ano
a neříkejte že ne

přemýšlím jaké by to bylo
kdybych řekla tomu klukovi
že ho ráda mám
tomu klukovi, který mi
vysílá smíšené signály
držím v ruce kopretinu
a říkam si

má mě rád?
nemá mě rád?
co kdyby mi to prostě řekl
ať tu kopretinu nemusím
trhat
ta včela by ji mohla opylovat
ten med bych mu mohla
darovat
a napsat na něj
miluji tě

ty debilní sociální sítě
všechno to zkazily
kde jsou ty nekonečné
dopisy
ty dopisy plné lásky
a usilovné práce
napsané vlastní rukou
tou rukou, kterou by mě
mohl chytnout za tu moji
a jít semnou po louce
a vyprávět mi o jeho dětství
u toho západu slunce co
právě sleduji

ne furt se nechytáte?
nebojte já taky ne
mám pocit že pluji jak
veleryba tím oceánem
který lidé neprozkoumali
uplně
chápete mě?
ne?
to je v pořádku
mě stejně nikdo nechápe
ani já se nechápu uplně

Agáta Couffin Mudříková

SLOVO NEVÍM

když odpovíte ve škole slovem nevím řeknou vám že to není odpověď
mýlím se snad?
když odpovíte někomu slovem nevím tak si tu odpověď upraví podle toho co by chtěl slyšet
slovo nevím ale odpověď je.

co když vážně nevím jestli lidé v pravěku lovili mamuty a dva plus dva není tři a že velký třesk není jen propaganda kterou lidé šíří protože je to cool

co když nevím jestli můj táta není vůl a jestli náhodou při mém spontánním rozhodnutí nevznikla třetí světová válka motýlím efektem

co když nesnesu lidi s nízkým emocionálním intelektem a sděluji všechny mé názory bez toho abych si dávala pozor na to co říkám

nevím jestli můj mozek je tak zahuštěný starostmi nedokonalostmi a myšlenkou na minulost protože jsem mentálně nestabilní nebo jen sociální sítě mě dělají labilní

nevím vlastně nic
opakuje se mi tady slovo nevím jen protože jsem ve věku kdy se hledám.... nevím.

co když nevím jestli toho člověka mám ráda nebo se mi jen líbí ta pozornost kterou dostávám když ji nemám

co když nevím jestli chci jet na výměnný pobyt a jet co nejdál od své rodiny a bojím se že jestli se té příležitosti nechytnu tak toho na své poslední narozeniny budu litovat

co když nevím jak milovat a má první láska mi změnila názor na sdílení své duše s jiným člověkem

co když nevím jestli náhodou chybou není jen opačné pohlaví a není tady nějaký který mě jen pohladí a řekne “ všechno bude v pohodě”

co jsem to říkala?
nevím?
a co když slovo nevím rozpůlím, přehodím
a odpovím prostě jen vím ne ☺

víte co vím ?
vím že když mi někdo ublíží tak se ze mne stane němá osoba a všechny své pocity a emoce uzavřu do skříňky a klíč visí na slově promiň

Nicol Nováková	4B

Veronika Novotná

ÓDA NA BOHEMIAN RHAPSODY

Nejskvělejší ze všech písní,
poklad hudby rockové,
ze stovek not sice
složená jsi,
jedna však ladí ke druhé.

Když hlavu mám těžkou
od starostí
či mé dny plné smutku jsou,
ráda se ztrácím
ve tvých tónech,
které mě plní jistotou.

Máš tolik částí – tolik tváří:
hned plná vášně, hned
chladná jak led.
V mém srdci vzbouzíš tajnou
lásku – lásku, z níž není
cesty zpět.

Tvůj text je vpravdě poetický
– tak hluboká jsou slova tvá
a každý, kdo má
cit pro hudbu,
ti před čímkoliv
přednost dá.

Pravá bohémská rapsódie,
poklade hudby rockové,
to ty mě učíš, co se krásné,
ať slyším tě posté či poprvé.

Lucie Ohanková

POZNEJ OSOBNOST

Jsem česká spisovatelka, básnířka, libretistka, překladatelka a feministka, známá pod svým uměleckým pseudonymem.
Mou blízkou přítelkyní a patronkou byla Karolina Světlá.
Zasloužila jsem se o otevření prvního dívčího gymnázia Minerva v Praze a díky mně mohly dívky začít studovat i na vysokých školách.
Známá jsem také kritikou T. G. Masaryka, který označil rukopisy nalezené V. Hankou za falza. Hulvát jeden! Jak si jen tohle mohl dovolit?
Napsala jsem: „Co pak říci o ‚důkazech' páně Masarykových!? Vysypal jich pomocí svých apoštolů asi z tuctu vědeckých oborů takovou haldu, a tak zábavných, tak osvícených i tak laciných, že nevíme, pro kterou přednost více se jim obdivovati… Nuže, není to argument supervědecký? Ó literaturo česká, že nezůstalas věrna švabachu!"

Kdo jsem?

Řešení:
Eliška Krásnohorská

Klára Ondrášová

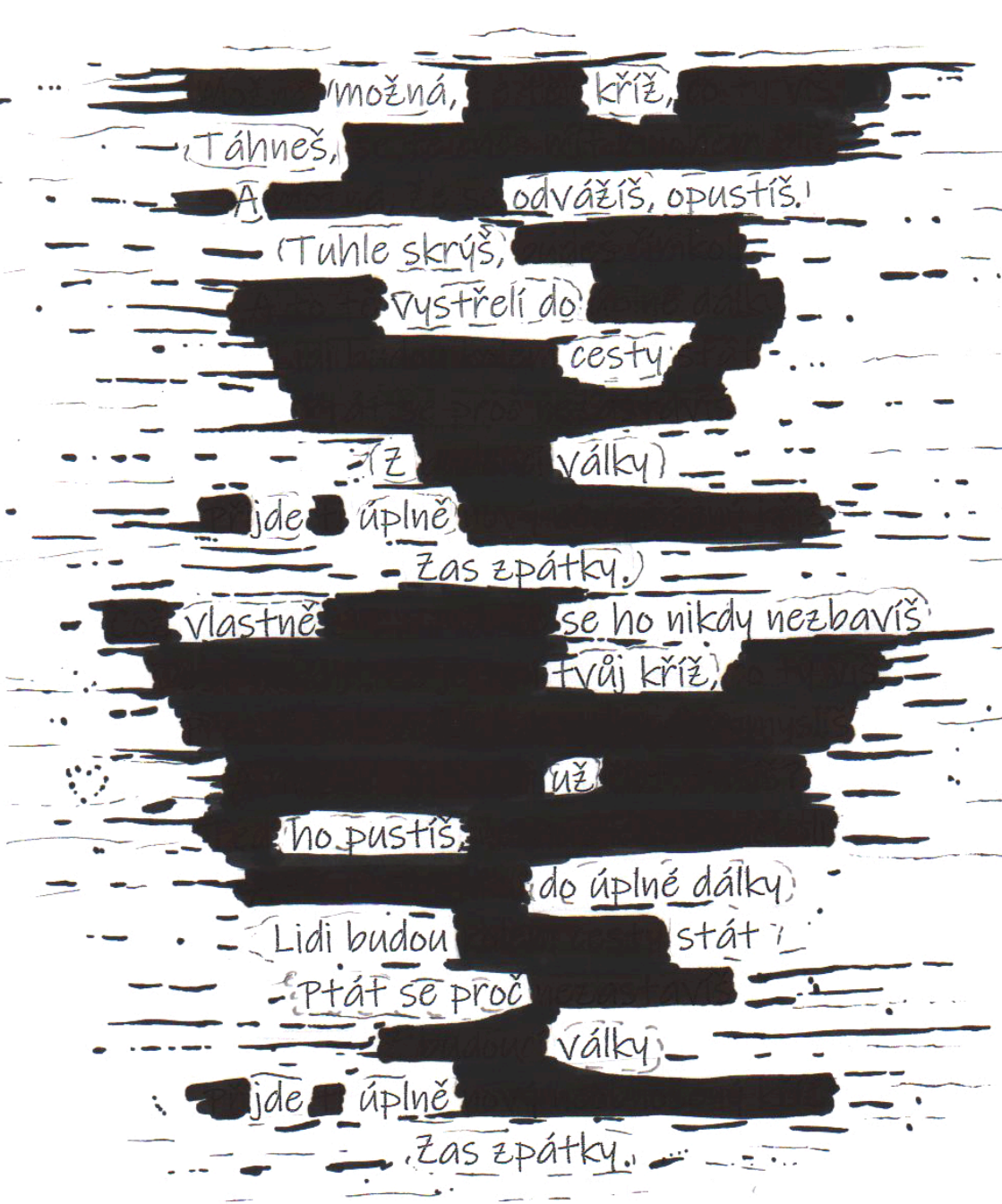
BEZ PENĚZ

Peníze tvoří pilíře naší společnosti, mnoho lidí si už snad ani nedokáže představit život bez nich.
V dnešní době je většina věcí jen otázkou ceny. Přesto hodnoty nezbytné pro spokojený a dlouhý život, jako jsou zdraví štěstí nebo láska, si za peníze koupit nejde.
Většina lidí mluví jen o tom, jak peníze získat, za mnohem důležitější však osobně považuji jejich efektivní využití.
Jistý studovaný ekonom by možná řekl: „Peníze je nutné dobře investovat, aby se vám vrátily několikanásobně. Výhodnou investici představují například nemovitosti, pozemky nebo umění. Zkrátka něco s trvalou hodnotou a dlouhou životností."
Jedná se o nezvratitelný fakt, to nepopírám. Nicméně si představte, jak by to s naší společností dopadlo, kdybychom všichni seděli na své hromadě pokladu a nedělali nic jiného, než jej neustále přepočítávali. Veškerá humanita a slušnost by se vytratila a dopadlo by to stejně jako domeček z karet v oku hurikánu.
Zastávám názor, že je mnohem lepší pomáhat a dávat druhým. Tím samozřejmě nemyslím, abyste ihned rozprodali rodinné jmění a věnovali jej na misie do Afriky. Projevy štědrosti osobního rázu vás uspokojí mnohem více. Třeba takové dobrovolnictví nikdy neuškodí. Někomu pomůžete a místo peněz se vám dostane o dost cennější mzdy – vděčnosti. Když uděláte někomu radost nebo jen dobrý skutek, vždy příjemně zahřeje u srdce. Kdo už aspoň jednou za svůj i když u některých poměrně krátký život vykonal nějakou dobrou nezištnou věc...?
Abyste si nemysleli, že píšu jen planá slova, tak dodám malinko osobnější příklad z praxe. Poslední rok a půl chodím pomáhat s překladem a výukou do jistého jazykového centra na dětské lekce

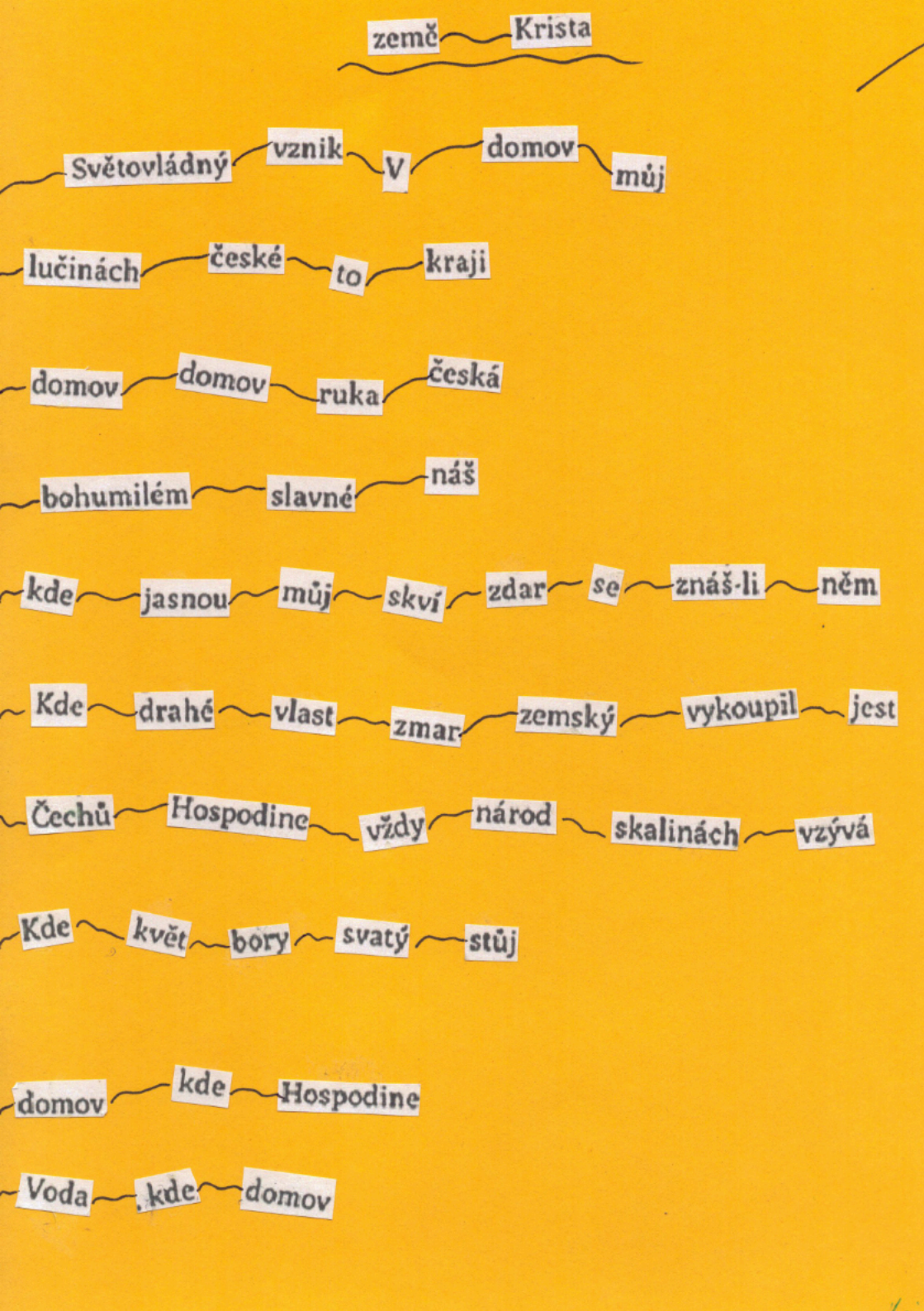
angličtiny. Pokaždé mi to úplně prozáří den a odcházím odtud naplněná optimismem a s úsměvem na tváři, což u mě není právě často k vidění. A mohu tedy bez jakékoli pochybnosti tvrdit, že ten dobrý pocit vydá nad všechny peníze.
Nakonec menší pohled do minulosti. Dříve se pohybovalo mezi lidmi peněz poskrovnu a lidé k sobě měli blíž. Byli přívětivější a milejší. Žili sice skromně, ale snad právě proto si dokázali všechny maličkosti pořádně vychutnat. Položím vám tedy poslední otázku k zamyšlení: I přesto jak jsou pro nás peníze důležité, nebyl by náš život šťastnější bez nich?

Živý obraz
Podle obrazu „Podvodník s károvým esem“
(Georges De La Tour, 1635)

Sofia Pandadisová	5QA

země
Krista
Světovládný
vznik
V
domov
můj
lučinách
české
to
kraji
domov
domov
ruka
česká
bohumilém
slavné
náš
kde
jasnou
můj
skví
zdar
se
znáš-li
něm
Kde
drahé
vlast
zmar
zemský
vykoupil
jest
Čechů
Hospodine
vždy
národ
skalinách
vzývá
Kde
květ
bory
svatý
stůj
domov
kde
Hospodine
Voda
kde
domov

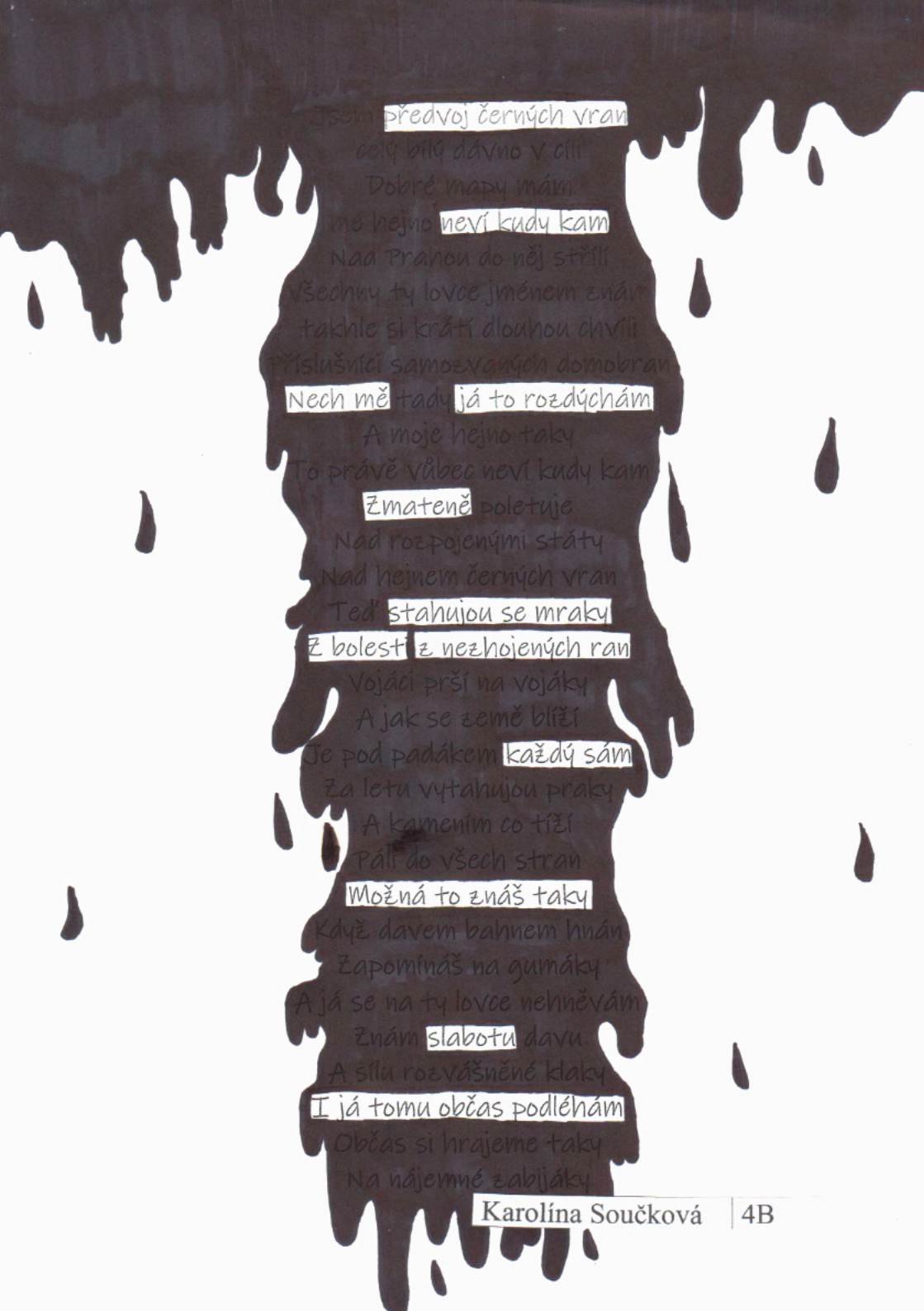
Žas se ti nechce dýchaaat
to žas nepřijdeš spaáát
To tvoje duše na dvou místech píchlá
řve tu, že má hlad
Vyhasínají ti sirky v očích
tma je tu, už se můžeš začít bááát
na počest zhasnutému světuuuu
Vypadá to, že tě černá dostalaaa
je čím dál větší louže cos v ní brouzdala aaaa
To může být tak, že to máš už od malaaa
Neboj! Neboj! To bude dobrýýý
Zase slyšíš jak ti Báša říká,
že po smíchu přijde pláář
Strach zase zastavil tě v letu
a sundal dolů, tam to znáášš
A přitom stačilo říct slovo,
nanejvýš větu, o tom že si vzpomínáš
že patříš světu a světla je tu
až až
Na protest proti zhasnutému světuuu
Vypadá to, že tě černá dostalaaa
je čím dál větší louže cos v ní brouzdala aaaa
To může být tak, že to máš už od malaaa
Neboj! Neboj! To bude dobrýýý
Vypadá to, že tě černá dostalaaa
je čím dál větší louže cos v ní brouzdala aaaa
To může být tak, že to máš už od malaaa
Neboj! Neboj! To bude dobrýýý

Kateřina Remešová | 5QA

Karin Slabiková

SLAM POETRY

Po nocích nespím, ne že bych nechtěla nebo bych snad hlavu kde složit neměla, ale v mojí mysli, zpravidla vždy, když noc nastane, dotěrná otázka vyvstane.
Hrozně by mě zajímalo, jak Pepíček ze školky, ten s modrýma očima, co po něm vždy toužily všechny holky, věděl snad když byl ještě v děloze, že chce létat s letadlem po obloze.
Nebo třeba Mánička, ta dívenka, co od Pepy dostávala psaníčka, disponovala nesmírným citem pro eleganci a věděla, že za pár let jí každá modelingová agentura nabídne práci.
Nemluvě o Vojtíškovi. Tělnatý kluk s brýlemi a úchylkou na podkovy. Ten měl svoji dráhu jasnou a nad jeho kovářským umem i opravdový mistři žasnou.
Ne, já opravdu nerozumím lidem, co na otázku „Čím chceš být?" odpoví jasně a s klidem, neboť mně, když někdo stejnou otázku položí, tak první studem zblednu a začnu se potit v podpaží a pak zrudnu a mám chuť křičet: "Omlouvám se, ale já nejsem Pepíček, Vojtíšek ani Mánička a opravdu nevím na jakou profesní cestu dám se!" Samozřejmě přej, bude ti přáno. Dobře, tak jim bylo do vínku naděleno mít v životě jasno a vědět, co chtějí v budoucnosti a já bych mohla třeba vyhrát mistrovství světa v nerozhodnosti. Bohužel ani po téhle řece můj život nepopluje, protože žádná taková disciplína neexistuje.

Karolína Součková | 4B

Sára Soukeníková

ŠVEC ONDRA

Zvonek nade dveřmi zazvonil a do krámku vklouzl vysoký muž. Černé vlasy měl rozcuchané, oblečený byl ve staré léty ušpiněné ševcovské zástěře. Už na první pohled se dalo poznat, že se jedná o ševce.

Ze zadní části krámku vyšel podsaditý muž s pekařskou čepicí na bezvlasé hlavě.

„Ondro, co tě k nám přivádí?“ zaplavil jeho tvář přátelský úsměv.

„To, co vždy, Matěji. Prosil bych jeden chleba a pěkně vypečený,“ požádal pekaře Ondra.

„Jeden jsem právě vyndal z pece, chvilku to potrvá, než vychladne,“ řekl Matěj. Švec se zběžně rozhlédl po krámku a nasál vůni čerstvého chleba.

„Vidím, že obchody jdou dobře,“ poznamenal směrem k vyprodaným policím. Pekař přikývl. „A jak jsi na tom ty?“

„Nijak zvlášť. Od doby, co tady pan Hrabáč otevřel svou manufakturu, jde to nějak z kopce. Boty jsou levnější, výroba rychlejší. A nikomu nevadí, že se podrážka do měsíce ošoupe,“ povzdechl si Ondřej.

„Já tomu Hrabáčovi nevěřím. Je to hrubián, a jak se chová k těm ženským, co u něho dřou? Hanba pomyslet. Ale na druhou stranu ty manufaktury mi nepřijdou jako úplně špatný nápad. Je to krok kupředu a dává to práci lidem, co by jinak museli jít o žebrotě. Nu což, chleba už má dobrou teplotu. A že jsi to ty, dám ti ho za polovic,“ řekl a podal mu velký vypečený bochník.

Ondřej poděkoval, zaplatil a spolu s nákupem se vydal k domovu. Po cestě přemýšlel nad Matějovými slovy. Uvědomil si, že pekař nemluvil úplně od věci.

V městečku byl poměrně klid, obloha byla bez mráčku a vánek jen mírně čechral zelené lístky mladých stromků. Ale když procházel

kolem manufaktury pana Hrabáče, jako kdyby slunce potemnělo. Ten dům vypadal stejně jako ostatní okolo, ovšem v Ondřejovi vzbuzoval zvláštní úzkost.
Náhle se rozrazily dveře. Na prahu se objevil pan Hrabáč, držící za límec šatů ženu. „Pane prosím ne. Jsem vdova se čtyřmi dětmi, mějte slitování!“ vzlykala ubožačka.
„Tomuhle říkáš dobře odvedená práce?!“ zuřil Hrabáč rudý v obličeji a mával při tom párem špatně ušitých bot.
„Máš padáka! Už tě tu nikdy nechci vidět, rozumíš?!“ S těmito slovy ji neurvale hodil na chodník. Žena si zakryla tvář mokrou od slz.
„Neplačte, paní,“ snažil se ji utěšit Ondra a pomohl jí vstát z chodníku. „Kapesník?“ nabídl jí ochotně. „Děkuji vám pane,“ přijala ho žena a otřela si uslzenou tvář.
Ševcův pohled se setkal s tím Hrabáčovým plným nenávisti a zlosti. Ondra si toho nevšímal a doprovodil vdovu k jejímu domovu. Přede dveřmi jí podal deset bronzových penízků. „Ať mají děti co jíst.“ Žena na peníze překvapeně hleděla.
„Ne, to nemohu přijmout,“ odmítala rozpačitě. „Prosím, trvám na tom,“ nenechal se odbýt Ondra. Žena si od něj nakonec peníze nesměle vzala. „Nechť vám bůh oplatí vaše dobrodiní,“ poděkovala.
Domů dorazil zahloubaný v myšlenkách o manufakturách a také o Hrabáčovi a jeho hrubiánském chování. Málem si nevšiml své ženy Anny, která právě zašívala kalhoty jejich syna.
„Ondro, už jsem si říkala, kde jsi,“ dala mu pusu na tvář a vzala si od něj chleba. „Ten ale voní. To se Matěj zase vytáhl.“ Posadil se na lavici a ona mu do hrníčku nalila mléko. Zamyšleně si usrkl.
„Musím ti říct něco důležitého,“ řekla tajemně.
„Co se stalo?“ otázal se její muž.
„Chvíli po tom, co jsi odešel, přišel pošťák s dopisem,“ začala opatrně. „Prastrýc Josef z Prahy nedávno skonal.“ Ondra zvedl hlavu od mléka.
„To mě mrzí,“ řekl upřímně.
„Pravda je, že jsme se příliš nestýkali. Vlastně si ho ani pořádně nepamatuji,“ přiznala se. „Ale to není vše. Ukázalo se, že jsem jeho

nejbližší příbuzná. To znamená, že všechny jeho peníze jsou teď naše. A je to pořádná hromada peněz. Pět set zlatých."
Ondra na ni chvíli překvapeně hleděl. „Ale to je přeci skvělé! Tolik peněz!" vyskočil z lavice a zatočil s ní ve vzduchu.
Té noci nemohl usnout. Stále přemýšlel o nečekaném dědictví a o tom, co s tolika penězi budou dělat.
Ráno šel Ondra zanést boty zákazníkovi. Vtom si všiml zvláštního rozruchu u manufaktury pana Hrabáče. Přišel blíže, aby se podíval, co se děje. Před manufakturou stáli tři četníci, pan starosta a pan Hrabáč vzpouzející se četníkům, jež ho drželi.
„Nemůžete zatknout nejbohatšího člověka ve městě!" křičel nepříčetně, zatímco se snažil dostat ze sevření četnictva.
„Myslím, že máme dostatek důkazů a svědectví o vašich podvodech, krádežích i jiném nepřípustném chování pro odnětí svobody a zabavení veškerého majetku," řekl bez vzrušení velitel četníků.
„Pane četníku, vůbec jsem netušil, jakého tady chováme zločince. Pro mě i celé naše městečko je to obrovská ostuda," omlouval se starosta.
„Já vím, to je v pořádku," přerušil ho velitel. Za chvíli přijel policejní vůz, do kterého spoutaného Hrabáče naložili. Ondra chvíli zamyšleně stál před manufakturou, na kterou velitel přibil ceduli s nápisem Zabaveno. Náhle mu v hlavě svitla myšlenka. Rozloučil se se starostou a rychle utíkal domů podělit se o svůj nápad s rodinou.
Již následujícího dne stál Ondra ve starostově kanceláři.
„Pane starosto, rád bych převzal manufakturu po panu Hrabáčovi," oznámil směle.
Cesta to byla dlouhá, plná nekonečného papírování a schůzek, ale za necelý měsíc usilovné práce mohl nový majitel konečně přestřihnout pásku svého podniku.
Od té doby se novému majiteli a jeho rodině dařilo přímo královsky. Dali práci všem původním zaměstnancům, platili jim spravedlivou mzdu a těm nejchudším levně pronajímali byty v podkroví. Boty, které vyráběli, byly velmi kvalitní a dostupné pro všechny. A pokud se neošoupaly, můžete v nich chodit dodnes.

Literární soutěž Hledání,
téma Řemeslo má zlaté dno
1. místo v okresním kole
3. místo v krajském kole

Tenisky s autorským designem
Tvorba žáků v rámci spolupráce
s Gymnáziem Partizánske

Vadim Synek

KRVEPROLITÍ: VYKOUPENÍ

Právě klečím a pláču nad chladnoucím tělem mého nejlepšího přítele, krutě zabitého v boji... Ale něco tomu všemu předcházelo. Jednoho sychravého rána v Americe roku 1870 se v městečku Ashglen rozeznělo několik výstřelů. Všichni vyhlíželi z oken domů, plní napětí, očekávání, ale i strachu. V mžiku oka se z vedlejší ulice objevila skupina jezdců na koních. Bez sebemenšího odporu tryskem projeli hlavní ulicí a uprchli z města. Šerifové byli až moc zbabělí na to, aby zakročili... Ale i přesto nám spadl kámen ze srdce, mohlo to dopadnout mnohem hůř... Ve chvíli, když už jsme si mysleli, že panika opadla, jsme se vrátili k naší práci, ale v tu ránu nám do dveří vtrhl krvácející muž, očividně postřelený!

Matka mu poskytla obvaz a mladší bratr ihned utíkal pro doktora. Jakmile dorazili zpět, bylo už pozdě... Nebylo mu pomoci... V jeho kabátu jsme našli insignii. Byla to kovová růže, ale jednoznačně to nebyl jeden z těch jezdců, co před chvílí práskli do bot, na to bych vzal jed! Zdálo se, že v to ráno městem otřásla bitva gangů, které v naší zemi parazitují na našem bohatství a svobodě. Do pár minut u nás čmuchali šerifové... Na to se odváží?! Vysvětlili nám, že ráno se vskutku postřílely bandy zločinců z nám neznámého důvodu, pravděpodobně nějaká dlouhodobá válka, několik mrtvých... Pro mě byla tohle finální tečka.

Můj dobrý kamarád to viděl stejně. Byli jsme už ze všech potyček ve městě, které si místní úřady nedokázaly srovnat, unaveni. Rozhodli jsme se pro cestu lovců odměn... Abych vám představil Lennyho, ve městě dělal barmana, ale miloval svou sbírku zbraní. Znali jsme se od mých 7 let. Chvíli nám zabralo definitivně se rozhodnout. Po pár klidnějších dnech jsme se konečně odvážili. Vkro-

čili jsme do kanceláře šerifa Grahama a ihned přijali náš první kontrakt.
Naším prvním cílem byl dryáčník a podvodník Joe Limonade, který prodával „zázračný prášek“ na jakoukoliv bolest nebo nemoc, prý vyrobený z minerálů a drahých kamenů. Za jedinou dávku si účtoval 500 dolarů, problém byl, že každá jedna dávka byla otrávená a obsahovala až smrtelné množství arzenu, toxického polokovu bez chuti nebo zápachu... Jako zázrakem zatím nikdo z těch bláhových bláznů neumřel. Pouze před pár týdny se na něj konečně přišlo. Jen na nás nyní závisela spravedlnost.
Jakmile se dozvěděl, že po něm pátrá celé město, neváhal a utekl. Podle svědků měl prchnout na sever od Ashglenu. Předpokládali jsme, že se utábořil někde hluboko ve smrkovém lese, asi 2 míle daleko. Lenny nás vybavil puškami, jedním revolverem a lasem pro klidnější přístup. Jakmile jsme dokoupili náboje, mohli jsme vyrazit na cestu. Tu nám ulehčili naši věrní koníci – moje Grace a Lennyho Maverick. Kdyby se nám ho podařilo dostat živého, dostali bychom větší odměnu a vybudovali si reputaci u šerifa.
Po krátké cestě jsme dorazili na místo, kde jsme traviče očekávali. Ale on nikde! „Jsme tu pozdě,“ zahlásil jsem. Naštěstí jsem si všiml stop od bot. Pár minut jsme je následovali a konečně spatřili kouř a světlo. Vytáhl jsem dalekohled a podle popisu, který nám poskytl šerif Graham, to byl on! Potichu jsme sesedli z koní a připlížili se blíže k němu. Nastal čas na konfrontaci. Jakmile jsem se dostal přímo k muži, okamžitě a překvapeně povyskočil. Zdánlivě byl opilý, ten smrad byl neskutečný... Zprvu se bál, ale tady přišla naše finta.
Mezitím, co jsem já Joa ujišťoval, že jsem pouze zákazník, Lenny potichu a nepozorovaně vystoupal na skalisko nad námi s připraveným lasem. Po chvíli přemlouvání se mi toho kořalu podařilo přesvědčit! Limonade už sahal do svojí brašny a vtom přiletělo lano! Svázali jsme ho a hodili na Mavericka. Moc nám to ale neulehčoval. “Tohle přece nemůžete!” pořvával na celý les. Náš první lov byl úspěšný! Pobrali jsme jeho brašnu plnou toho zpropadeného prášku, osedlali koně a ujížděli zpátky plní radosti!

Richard Šimr

ODHAL TAJEMSTVÍ KNIHY

Jsem PeTeR 2984, čtrnáctiletý zástupce lidské rasy. Žiji se svou rodinou ve 180. patře vzdušného ostrova na konci Země. Blíží se závěr vzdělávacího cyklu. Čekají mě zkoušky z historie lidstva, přizpůsobování se klimatickým změnám, z pěstování potravin na malém prostoru a taky řízení letounu. Než se spojím s AI zkoušejícím, půjdu se ještě protáhnout do plaveckého centra. Plavání je náš rodinný sport. Dělají ho členové mé rodiny už několik stovek let. Je to nejstarší sport na světě.

Musím sebou hodit. Nastupuji do teleportu a na zemi leží nějaká hodně zvláštní věc. Zvědavost mi nedá, předkloním se a prohlížím si ji z blízka. Je to hranaté, pevné na povrchu a vnitřek je tvořen spoustou měkkých placatých obdélníků s nějakými znaky. Nikdy jsem takovou věc neviděl. Netušil jsem, co to je, ani co to dělá. Oskenuji předmět, abych zjistil, zda se jedná o něco nebezpečného. AI vyhodnotí tuto podivnost jako zdraví neškodnou, neživou, velmi starou věc.

Co teď? Mám ji tu nechat? Nebo si ji můžu vzít? Vezmu si ji a prozkoumám ji.

Umělá inteligence to není, nevysílá žádný signál. Divně voní, ale nic z přírodnin to taky není. Umělá hmota to taky není. Co to jen může být? Jsem čím dál zvědavější. Konečně jsem se přesunul zpět domů. Vložím podivnost do skeneru mého počítače. Ten má v sobě veškeré informace za posledních 500 let, ale nic nevyjelo. Má zvědavost stoupá na maximum. Mám to říct rodičům? Mohli by věc vzít do centrálního informačního centra.

Dodám si odvahy a jdu za maminkou. Ukazuju jí tu podivnost. Nejdřív se vyděsí. Má strach, aby to nebylo něco nebezpečného, co je spojeno se zemí za vzdušnou hranicí. Ujistil jsem ji, že o nic takového nejde. To maminku uklidnilo a zeptala se mě, co to je.

Tím mě docela překvapila, jelikož na totéž jsem se chtěl zeptat jí. Ani jeden z nás neví, co to je, k čemu to slouží a jak se to používá! Navrhnu mámě, že bychom mohli zanést podivnost do centrálního informačního centra. Souhlasí. Nastupujeme do teleportu. Cesta trvá několik sekund, ale já mám pocit, že to je celá věčnost. Nemůžu se dočkat, až se dozvím, co je tahle věc zač.
A je to tady, konečně se odkryje tajemství téhle divné věci. Centrální počítač začíná sdělovat výsledek.

Jedná se o velmi starý artefakt z roku 2020. Nazývá se kniha. Kniha je sešitý nebo slepený svazek listů nebo skládaný arch papíru, kartonu, pergamenu nebo jiného materiálu, popsaný, potištěný nebo prázdný, s vazbou a opatřený přebalem. Kniha byla zdrojem informací po mnoho stovek let v minulosti. Poslední kniha byla vytištěna v roce 2539. Tenhle kus se nazývá Prašina a je psán česky.

Anna Singerová
Bez názvu
Digitální fotografie

Tereza

JAK JSI MOHL, TATI?

Jmenuji se Tereza. Je mi 13 let a žiji ve starém domě s mladším bratrem a mými dvěma rodiči. Noc, kdy jsem pochopila vztah mezi nimi, vypadala asi takto.

V jedenáct hodin jsem se probudila. Zdál se mi zlý sen. Chtěla jsem jít za maminkou. Šla jsem tedy z mého pokoje tmou až před otevřené dveře mých rodičů. Jenže jsem slyšela to, na co jsem nebyla připravena. Podívala jsem se malou škvírkou dovnitř a uprostřed pokoje stála maminka a tatínek. Začali se hádat, křičet po sobě a nadávat. Mluvili o penězích, o práci, ale bohužel i o mně s bratrem. Když jsem uslyšela své jméno, rozeběhla jsem se do pokoje, zavřela jsem a zamkla za sebou.

Sedla jsem si do postele a přitulila jsem se ke svému medvídkovi. Hlasy neustávaly. A co můj malý bráška, jak se teď asi cítí on? Chvíli přemýšlím, jestli za ním mám jít. Co když spí, nebo teď chce být sám? Nakonec se však rozhodnu jít za ním.

Můj bratr se jmenuje Ondřej, je živý a extrovertní. I když moc neprojevuje své emoce, vím, jak křehký člověk je uvnitř. Někdy mu závidím ty jeho blonďaté a kudrnaté vlasy a oči tmavě hnědé barvy. Je mu sice teprve 10 let, ale určitě má ve škole více nápadnic než já.

Otevřu pomalu hlasitě vrzající dveře od jeho pokoje. Nespí. Sedí na posteli a je vyděšený. Sednu si k němu a obejmu ho. Takto v tichu sedíme asi 5 minut. „Jak dlouho se budou hádat?“ tato otázka plyne pokojem a rozléhá se jako ozvěna do ticha. „Jak dlouho?“ zeptal se podruhé Ondřej. Chtěla, chtěla jsem ho ujistit, že už to skončí, ale věděla jsem, že to není konec, je to jen začátek. Hlasy se pořád rozléhají celým domem. Jsou jako hromy a blesky před velkou bouří, která teprve nastane. Proto nic neřeknu a otázka se pomalu vytrácí.

Druhý den ráno se probudím na tom samém místě, na posteli mého bratra. Podívám se na hodiny. Nemůžu uvěřit svým vlastním očím, zaspala jsem. Rychle běžím až do kuchyně, kde si rychle nasypu ovesné vločky s mlékem. Vyčistím si zuby a převléknu se. Spěchám přes les na nejbližší autobusovou zastávku. Jen tak tak stihnu poslední autobus. Ve škole jsem za hodinu. Sednu si na své typické místo. Jsem nevyspalá, a tak si položím hlavu na lavici a na chvíli usnu. Když v tom ke mně přijde Václav a vzbudí mě. „Hej, Tery, vstávej, už jde." Václav je jediný, s kým se ve škole bavím. Je hezký, líbí se mi, ale nechci tím nějak narušit naše přátelství.

Po škole dojedu domů. Všude je podezřele velké ticho. Vplížím se po špičkách do obývacího pokoje. Zůstanu stát u dveří. Vidím totiž maminku schoulenou v klubíčku na gauči v slzách. Nikdy jsem ještě takovou maminku neviděla. Nevěděla jsem, co mám dělat, nakonec jsem se rozhodla jen zbaběle odejít do pokoje. Byla jsem po náročném dni unavená, a tak jsem šla spát. Probudila jsem se asi kolem půl osmé večer. Maminka zdola volala na mě a na Ondru, ať přijdeme za ní.

Sedli jsme si k velkému kulatému stolu v jídelně. „Musím vám něco říct," prohlásila maminka. Měla ještě rudé oči a třásly se jí ruce. „S tatínkem se budeme rozvádět." Nastalo dlouhé ticho. „Váš otec si našel mladší, hezčí a určitě lepší ženu, než jsem pro něj byla já." Po této větě se maminka dala opět do pláče. „Budeme vás mít ve střídavé péči." „Ale já nechci být s tátou, mami! Já chci být už napořád s tebou," namítl Ondra. „Ondrášku," řekla mu maminka, „to nejde, tatínek vás má určitě rád jako já, a i když si nevybral mě, tak vás ano." Nezmohla jsem se na jediné, jediné hloupé slovo. Chtěla jsem povzbudit maminku, ale byla jsem v šoku. Začala jsem brečet a vyběhla jsem nahoru. „Terezko!" volala za mnou maminka, ale já ji neposlouchala.

Zabouchla jsem za sebou a sesunula jsem se na zem. Nemohla jsem pořád pochopit, co se děje. Čekala jsem, že se rozvedou, ale když jsem slyšela důvod, nemohla, nebo spíše jsem tomu nechtěla uvěřit. Můj tatínek byl pro mě celý svět. Když jsem byla malá, hráli jsme si spolu na hrdiny, protože největším hrdinou

světa byl pro mě on, můj tatínek. Jak to jen mohl udělat mně, Ondrovi, ale hlavně mamince.
Tento čin byl pro mě hranicí lidskosti. Hranicí, o které jsem si myslela, že nemůže přeci žádný člověk překročit ani v těch nejtěžších chvílích, protože má okolo sebe lidi, které miluje nade všechno a kteří ho podrží. Jak může zahodit to, co si celé ty roky budoval? Rodinu, dům a manželství? Ale on to během chvíle zahodí.
Pár dní na to jsem stála celá v černém v soudní místnosti a dívala se na své rodiče. Maminka plakala po celou dobu, co jsme tam byli. Naopak můj otec byl klidný a strnulý jako sloup. Nevydržím se na to dívat, řekla jsem potichu mámě a vyběhla jsem z místnosti. Po ukončení za mnou přišel táta a snažil se mě obejmout a představit mi jeho novou přítelkyni Hanu, ale já jsem ho jen chladně odmítla. Měla jsem v očích slzy. Zmohla jsem se jen na jednu jedinou větu. Jak jsi mohl, tati?

Pavlína Sychová
Dialog
Akryl na plátně

Veronika Vaculíková

RANNÍ MIKROPOVÍDKA

...„Přehánět nemusím, bylo to samo o sobě dost šílené," odpovídám s úsměvem. „Říkám ti, to byl nejstresovější den mého života," povídám, zatímco si sedám vedle něj na postel. On si lehne a roztáhne ruce, čímž mi naznačí, abych se k němu přitulila. S radostí nabídku přijímám a začínám: „Už od rána jsem cítila, že se něco pokazí."
„A pokazilo?" ptal se Tom s úsměvem.
„Si piš. Jen co jsem ráno vstala, nemohla jsem přestat klepat zubama."
„Přišel tě pomazlit sněhulák nebo co?"
Ušklíbla jsem se na něj a on se rozesmál. Mým zvykem totiž je klepat zuby, jakmile teplota klesne pod deset stupňů, takže Tomáš si svou reakcí připadal jako komik ze stand-up show. Lehce jsem ho plácla přes paži a pokračovala jsem.
„Od stresu. Ne každý den máš přijímačky na vysokou a mistrovství Moravy v jeden den víš? No takže jsem tam ráno přiletěla a sedla si na první volné místo, které jsem viděla. Vzápětí přišla slečna, která mi vysvětlila, že v aule je zasedací pořádek. Trapas číslo jedna."
„Cítím, že první z mnoha," přerušil mě Tom.
„Samozřejmě," přitakám. „Nějak jsem teda zaškrtala odpovědi a s pokynem ‚Odložte propisky a odevzdejte záznamové archy' už jsem byla skoro ze dveří, protože jsem strašně nestíhala, příjezd do Olomouce jsme měli naplánovaný na minuty, abych se stihla převlíknout a doběhnout na stage včas. No a jak jsem se snažila honem honem, bez brýlí jsem pořádně neviděla, kde mamka na parkovišti stojí..."

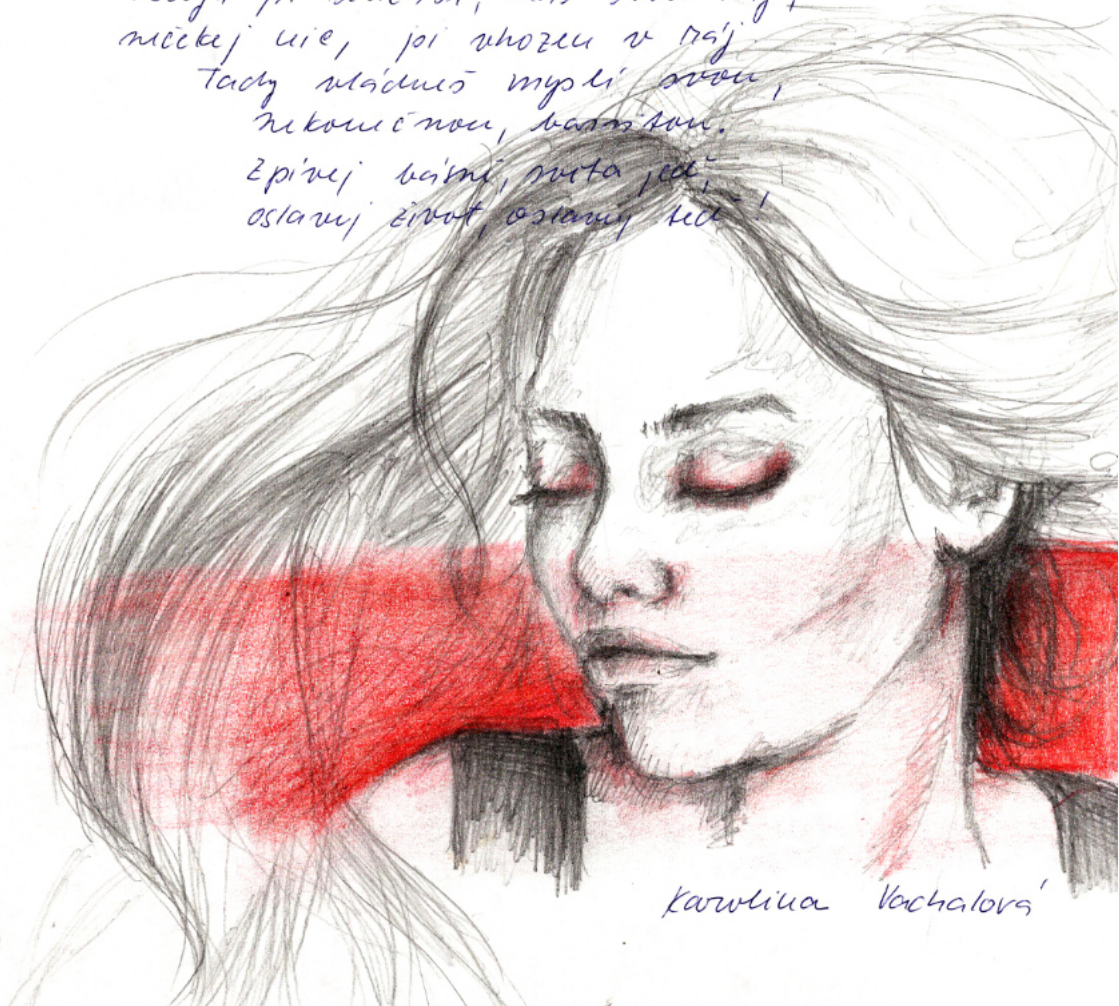
Agáta Kubicová
Bez názvu
Akryl na plátně

„Vlezla jsi do cizího auta?“ rozesměje se Tomáš tak moc, až se zakucká. Vidím na něm, že mu dělá velkou radost, že si ze mě může utahovat.
„Ano.“
„Cože? Já to myslel jako vtip!“ To už mě musí pustit z objetí, aby se mohl posadit a začít se smát z plných plic. „Ty jsi fakt nemožná, víš to?“
„Vím. Ale proto mě miluješ,“ culím se na něj.
„I přesto tě miluju,“ opravuje mě a dává mi pusu na čelo. „Ale to vítězství za ty stresy stálo ne?“
„Ano, i když se nedostanu na výšku, můžu hrdě prohlásit, že jsem mistryně Moravy,“ protočila jsem oči a svalila ho zpátky do objetí.

Óda na život

Oslavuj lidu krásuy.
oslavuj ty úpotku vzácuý,
oslavuj každý kámeu ua uí zářiť.
Každý lístký kaváť ua kříkrásu
oslavuj uáj dua, svou uoc,
plua hrdla pij, utaž svou moc.
Oslavuj, že žiješ krásuě,
zastav se a zpívuj básuě.
Uzdyť jsi součástí, uaší svou báj,
mučkej lie, joi uhozeu v ráj.
Tady máchuš mysli svou,
uekoucíuou, basuou.
Zpívuj básuě, světa jeť,
oslavuj život, oslavuj teť!

Kavalina Vachalová

Ludmila Večeřová a Zuzana Mašláňová

PÁR MINUT V ŽIVOTĚ POLEDNICE

Svištím si to po lukách, podzimní vítr cuchá mých pár zbylých vlasů, spadené listí se motá pod berličkou, kterou svírám ve svých křivých hnátech. Zatím všude klid, ten který předznamenává každou bouřku. Děti pokojně spí.

Najednou zaslechnu hrozný křik, vycházející z domku, který stojí na konci vsi. Řev neutichá a dítě je již poněkolikáté napomenuto podrážděnou matkou. Žena to nakonec nevydrží a vyřkne slova, na něž už podvědomě čekám: „I bodejž tě sršeň sám - ! Že na tebe, nezvedníku, polednici zavolám! Pojď si proň, ty polednice, pojď, vem si ho zlostníka!“ A já jsem pozvání ještě nikdy neodmítla...

Ve zlomku vteřiny už stojím ve dveřích a dívám se vyděšené matce zpříma do očí. Zašeptám: „Dej sem dítě!“ Žena v odpověď jen vyhrkne: „Kriste pane, odpusť hříchy hříšnici“ a bledá strachy k sobě těsně přivine dítě. Spěšně couvá, drtíc svými pažemi teď už bezvládné děcko. Vztahuji po malém tělíčku ruku, chci jej zachránit, protože k čemu by mi přeci byl takový mrtvý capart? Jenže matka, jakmile zahlédne mé bledé, kostnaté prsty, šmátrající blíž a blíž, omdlí a sesune se k zemi.

Do mrtvolného ticha zazní rázné cvaknutí kliky, které mě tak vyleká, že okamžitě prchám z malého stavení. Zpovzdálí pak mé uši postřehnou už jen mužský hlas, vzlykající a plný zoufalství.

Autor neznámý

POKUŠENÍ

Sedím v lavici. Přede mnou leží test, v ruce držím propisku a dívám se do téměř prázdného papíru. Jméno, třída, datum. Tři položky, na které znám odpověď, i když do první kolonky jsem omylem začala psát jméno spolužačky sedící vedle mě. Na první otázku odpověď neznám. „Nevadí," říkám si, „třeba si na to vzpomenu."

Měla bych podotknout, že nevýhodou testu v biologii není jen ti, že učitel vás neustále po očku sleduje, ale hlavně to, že pokud odpověď nevíte, tak na ti nemáte šanci přijít. Jestli ovšem neskrýváte tahák nebo nemáte chytrého souseda, který bude ochotný vám poradit.

Snažím se zahnat pokušení a úporně se soustředím na to, abych se dívala jen do svého papíru. Bohužel test mé sousedky přímo volá po tom, abych se na něj podívala. Nechám se unést a nenápadně střelím pohledem na druhou polovinu lavice. Nedokážu nic přečíst. „Piš větším!" V duchu rozkazuju kamarádce vedle mě.

Oči už jsem přinutila, aby se soustředily na můj test a čtu si další otázku. Nejsem si jistí, jestli znám správnou odpověď. Písemka spolužačky na mě teď už skoro křičí, abych se na ni podívala. Nebráním se. Tentokrát už písmenka přečíst jdou, ale se zděšením zjišťuji, že sousedka má jinou variantu testu. Poleje mě studený pot. S hrůzou se podívám na hodiny, uběhlo pět minut a já ještě nemám ani jednu odpověď.

Zhluboka se nadechnu a nenápadně zaťukám propiskou o lavici. Moje spolusedící se na mě podívá. Přisunu se k ní blíž a zašeptám: „Ta druhá otázka!" Naivně čekám okamžitou odpověď, ale namísto toho moje kamarádka jen pokrčí rameny. Neví. Rozhlédnu se kolem sebe, všichni píšou, div se jim nekouří od propisky. Přemýšlím, jestli jsem na tom tak špatně jen já.

Protáhnu se a znovu vezmu pero do ruky. Nahrnou se mi slzy do očí, ale tentokrát štěstím, protože, světe div se, třetí otázka je lehká. S širokým úsměvem na rtech roztřeseným písmem vyryju do papíru odpověď. Vítězoslavně se rozhlédnu po třídě.
Vidím, že většina mých spolužáků je už hotová. Znovu se nahnu nad test. Chci se podívat, kolik otázek mi zbývá a otočím papír. Zjišťuju, že otázky jsou i na druhé straně.

Autor neznámý

TURECKÁ SPRCHA

Je běžný školní den, z tělocvičny se ozývá mlácení hokejek do dřevěného obložení a celým pavilonem znějí ostré zvuky píšťalky. Jakmile se ozve školní zvonění, celý „manšaft“ upocených borců vyběhne z tělocvičny a míří směrem k šatnám. Místo toho, aby šli zchladit svoje emoce, a hlavně uchvácená těla pod vodu, použijí raději tzv. tureckou sprchu.
Ta spočívá v tom, že si každý vytáhne svůj deodorant, „nafíká“ se od hlavy až k patě a začne se oblékat. Nejspíš si myslí, že „smrad,“ který je z nich cítit, přebijí. Opak je pravdou. Jakmile se otevřou dveře od šatny, chodbou se protáhne nedýchatelný vzduch smíchaný vůní spreje a pachem ze zapocených tenisek. Když se šatna uvolní, nečeká vás lehký úkol, se kterým se musíte vypořádat, a sice – vejít.
První krok, kterým vstoupíte do šatny, je vražedný. Nosem vám prosviští jedovatý plyn. Většině lidí začnou slzet oči, někteří udělají krok zpět a vyčkají na rychlou reakci, která přichází od některého ze zkušených žáků rychle přiběhne k oknu a okamžitě jej otevře, aby mohl „vzduch“ ven. Asi po třech minutách se v místnosti začne dát alespoň zřídka dýchat a vy se můžete konečně připravit na hodinu tělesné výchovy.

Almanach

Gymnázium Zlín - Lesní čtvrť

1936—2026

Připravily komise Českého jazyka a literatury
a Výtvarné výchovy.
Vydalo Gymnázium Zlín - Lesní čtvrť
v roce 2026 u příležitosti oslav 90 let
od založení školy.
Publikace neprošla jazykovou korekturou.
Neprodejné.

Zlínský kraj Kraj bez hranic

GZ GYMNÁZIUM ZLÍN LESNÍ ČTVRŤ

90

Zřizovatelem Gymnázia Zlín - Lesní čtvrť
je Zlínský kraj.

